

KONTRA

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 686 - ΣΑΒΒΑΤΟ, 12 ΜΑΐΟΥ 2012

1,30 ΕΥΡΩ

ΟΧΙ ΑΜΕΣΑ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ

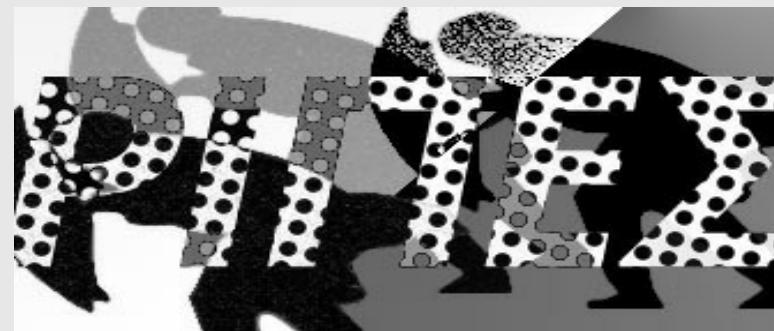
Να γυρίσουμε την πλάτη σε παλιούς και νέους διαχειριστές της αστικής εξουσίας

Να οργανώσουμε πολιτικά την τάξη μας

**ΤΟ ΕΠΙΤΕΙΟΛΟΠΟ
ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ**

12/5: Ημέρα νοσηλευτριών 12/5/1958: Πρώτα οδοφράγματα παγκοσμίως (εξεγερμένοι ενάντια στον Ερρίκο Γ') 12/5/1947: Εγκαίνια στρατοπέδου Μακρονήσου 12/5/1970: Σύλληψη στελεχών ΚΚΕ 12/5/1971: Εξάρθρωση βουβιστών ΠΑΚ 12/5/1972: Βομβιστικές επιθέσεις, πέντε τραυματίες αστυνομικοί και εξήντα κατεστραμένα αυτοκίνητα (RAF) 12/5/1974: Εικοσιεράτα καταδίκες (στρατοδικείο Ιωαννίνων) για συμμετοχή στην οργάνωση «Αρής Βελουχιάπτη» 12/5/1979: Βόμβα στο εργατοδικείο (Ομόνοιο) 12/5/1985: Φασιστές (ΕΠΕΝ) υπό τον Μάκη Βορδή επιτίθενται σε διαδηλωτές για αστυνόμευση Εξαρχείων και αστυνομική βία 12/5/1998: Βόμβες σε δύο εκθέσεις αυτοκινήτων (17Ν) 13/5/1930: Ιδρυση δημοκρατίας Εκουαδόρ 13/5/1947: Αυτοκτονία Ευριπίδη Μπακιρτζή 13/5/1976: Παγιδευμένη χειροβομβίδα σε συγκέντρωση φοιτητών Πασοκ (Θεσσαλονίκη) 13/5/1981: Απτόπειρα κατά Πάπτα (Αλί Αγκούσα) 13/5/2004: Διάλυση «Πολιτικής Ανοιξης» 14/5: Παρασκευή: Ημέρα ανεξαρτησίας (1811) 14/5/1906: Βομβιστική επίθεση 16χρονου Νικολάι Μακάροφ κατά στρατηγού Νεπτιλούεβ, στη διάρκεια παρέλασης (Ρωσία) 14/5/1928: Γέννηση Τσε Γκεβρά 14/5/1928: Ιδρυση Τράπεζας της Ελλάδας 14/5/1955: Υπογραφή Συμφώνου Βαρσοβίας 14/5/1958: Γρονθοκοπείται μέχρι θανάτου ο αντιπρόεδρος της ΕΔΑ Θωμόπουλος από πολιτικούς αντιπάλους του (Κατερίνη) 14/5/1970: Απελευθέρωση Αντρέας Μπάντερη, ιδρυση RAF 14/5/1971: Βόμβα στο άγαλμα Τρούμαν, νεκρός αστυφύλακας 14/5/1991: Αυτοκτονία χήρας Μάριο 15/5: Ημέρα αντιρρησιών συνείδησης, ημέρα οικογένειας 15/5/1969: Δεκαέξι καταδίκες στελεχών ΚΚΕ (στρατοδικείο Αθηνών) 15/5/1972: Διαδήλωση μετά από συναυλία Γιάννη Μαρκόπουλου, οκτώ συλλήψεις 15/5/1972: Βόμβα στο αυτοκίνητο δικαστή Μπούντεντεμπεργκ καθιστόντας ανάπτυξη τη γυναίκα του (RAF) 15/5/1985: Συμπλοκή Γκύζη, νεκρός ο Χρήστος Τσουτσουβής και τρεις αστυνομικοί 15/5/1987: Βόμβες καταστρέφουν τέσσερις φρόφους υπουργείου Γεωργίας (ΕΛΑ) 15/5/1990: Βόμβες στην Εκάλη (17Ν) 16/5/1948: Το ππάρια του αμερικανού δημοσιογράφου George Polk βρίσκεται να επιπλέει πενήντα μέτρα από τον Λευκό Πύργο 16/5/1981: Βόμβες σε δύο σούπερ μάρκετ (Περιστέρι-Ψυχικό) 16/5/1986: Βόμβα στο AT Νέας Ιωνίας (Επαναστατικό Πυρήνες) 16/5/1991: Ρουκέτα κατά τον ντομποτισμού «Αάλυψ» (17Ν) 16/5/1999: Ρουκέτα κατά κατοικίας γερμανού πρέσβη (17Ν) 16/5/2005: Δικοίωμα ψήφου στις γυναίκες (Κουβέιτ) 17/5: Ημέρα τηλεπικονιωνών 17/5/1983: Βόμβες σε αυτοκίνητο σύριου πρέσβη και σχολείο λιβυκής πρεσβείας 18/5: Ημέρα μουσείων, Αϊτή: Ημέρα σημαίας, πανεπιστημάτων 18/5/1981: Εκτέλεση Τουτσάκ Αμάρου και Μικαελά Μπαστίδας (Κούσκο) 18/5/1962: Συμπλοκές βουλευτών σε συζήτηση πρότασης δικονομίας προς την κυβέρνηση 18/5/1972: Αντιδικτατορική διαδήλωση από Ενωση Κρητών Φοιτητών μετά από συναυλία 18/5/1974: Η Ινδία έκτη χώρα με πυρηνικά όπλα 18/5/1994: Ρουκέτα κατά IBM (17Ν).

● «Ο σοφός λαός ψήφισε!» ●●● Τόσο σοφά που δεν βγαίνει κυβέρνηση με καμία σύνδεση ●●● Ούτε «μνημονιακή», ούτε «αντιμνημονιακή» ●●● Τι λέει η πολιτική παράδοση για τον αρχηγό ενός αστικού κόμματος που το παρέλαβε στο 33% και το έριξε στο 19%; ●●● Οτι παραιτείται ●●● Εσπασε κι αυτή η πολιτική παράδοση το βράδυ της περασμένης Κυριακής ●●● Ο Σαμαράς όχι μόνο δεν παραιτήθηκε, αλλά εμφανίστηκε και με πρόταση για κυβέρνηση συνεργασίας υπό την πρωθυπουργία του! ●●● Ποιοι εκλέχτηκαν πρώτοι από το ΠΑΣΟΚ; ●●● Οι και «τσούλες της τρόικας» επιλεγόμενοι ●●● Σημάδι των καιρών κι αυτό, δείχνει και την ποιότητα των ελάχιστων που ψήφισαν ΠΑΣΟΚ ●●● Τους είπαν οι νεοναζί μπράβοι να σηκωθούν όρθιοι μπορεί να αρχηγός και λίγοι σηκώθηκαν και έφυγαν ●●● Για δημοσιογράφους, κάμεραμαν και φωτορεπόρτερ των αστικών ΜΜΕ ο λόγος ●●● Η πρωσική αξιοπρέπεια μπήκε, για πολλοστή φορά, κάτω από την εντολή των αφεντι-

κών «φέρτε ρεπορτάζ» ●●● 635 ψήφους πήραν οι νεοναζί στην περιοχή των Καλαβρύτων και 335 στην περιοχή του Διστόμου! ●●● Χρειάζεται σχόλιο; ●●● Βοριδής και Μπουμπούκος επανεκλέχθηκαν ●●● Και κλάμα στην Πλεύρη που τελευταία στιγμή προτίμησε να μείνει στο ΛΑΟΣ ●●● Ο τέως Πασόκος Ν. Μαρκάτος έκανε την κωλοτούμπα και πήγε με τον Καμμένο, μπας και καταφέρει να κάνει πράξη τον διακαί του πόδι για μια βουλευτική δεσούλα ●●● Και τον έφαγε στη στροφή η Κουνουρά! ●●● Ξεφύλια για έναν πρώην πρύτανη του ΕΜΠ,

ταιριαστή για έναν πολιτικό σαλταδόρο σαν τον Μαρκάτο ●●● Αντίθετα, ο Δημαράς έκανε το σάλτο της τελευταίας στιγμής και επανεκλέχτηκε για τρίτη φορά ●●● Πρώτα με το ΔΗΚΚΙ, μετά με το ΠΑΣΟΚ, τώρα με τον Καμμένο ●●● Πέμπτο κόμμα το ΠΑΣΟΚ στη Β' Αδήνας! ●●● Όλα τα γκεαέμια, μεταξύ των οπίων η πλειοψηφία των βαρόνων, εκτός Βουλής ●●● Μπορεί να τράβηξε τη μαμά από την πρίζα χαράματα των εκλογών, αλλά Βουλή δεν ειδες ●●● Τρίτος και καταδρωμένος ο Παπακωνσταντίνου στην Αππική ●●● Αυτά παδαίνεις όταν είσαι

όποιος είσαι και πας να στηριχτείς στο μηχανισμό του Πάγκαλου ●●● Ο «Καιάδας» στη Βουλή με τους νεοναζί ●●● Τι εστί «Καιάδας»; ●●● Μέλος αντιχριστιανικού-σατανιστικού γκρουπ της black metal σκηνής ●●● Βλέπω να τον κάνει σημαία της ΝΔ, για να επαναφέρει στο «ρετρέ» τους ελληνοφόδοξους δεξιούς που ψήφισαν τους νεοναζί ●●● Και ο Καρατζαφύρερ, βεβαίως-βεβαίως, που πάντοτε ελπίζει να επανακάμψει ●●● «Η λιτότητα στραγγαλίζει την Ευρώπη» ●●● Ποιος το δήλωσε αυτό; ●●● Ο πρώην καγκελάριος της Γερμανίας, ο σοσιαλδημοκράτης Γέρχαρον Σρέντερ ●●● Ο άνδρωπος που τοάκισε το γερμανικό προλεταριάτη με την περιβόλητη «Αγέντα 2010» ●●● Διαβάστε το σχετικό άρθρο στο προηγούμενο φύλλο της «Κ» ●●● Εντάξει, παιδιά, το καταλάβαμε το παιχνίδι ●●● Ολοι εκλογές δέλετε, αλλά ο ένας προσπαθεί να τις χρεώσει στον άλλο ●●● Οσο έχετε το λαό στη γωνία, παθητικό ψηφοφόρο, σας παίρνει να πάζετε αυτά τα παιχνίδια ●

◆ Ποιος ήταν η πρώτος που έσπευσε να συγχαρεί τον Ολόντ για την εκλογή του; Ο Ζοζέ Μανουέλ Μπαρόζο, γνωστός και με το προσωνύμιο «ο κακρετζής των Αζορών», από τότε που ως πρωθυπουργός της Πορτογαλίας φιλοξένησε τη «συμμαχία των προθύμων» του Μπους

ροκροτήθηκαν από τον ίδιο όταν απηύθυναν χαιρετισμό, δεν έγραψε τίποτε στο «Ριζοσπάστη». Οχι, δεν υποστηρίζουμε ότι ο Περισσός φουύσκωσε τους νεοναζί. Απλά, θυμίζουμε ότι δεν μιλάνε για σκοινί στο σπίτι του κρεμασμένου.

◆ «Εμείς θέλουμε την ΕΕ. Το ΚΚΕ, αν δε τη θέλει, να φύγει, να πάει στη Β. Κορέα», ελεγε ο τίτλος σχολίου που δημοσίευσε ο «Ριζοσπάστης» τη Δευτέρα. Φυσικά, για το κάλεσμα των νεοναζί στο χώρο των απεργών της Ελληνικής Χαλυβουργίας, όπου προσφωνήθηκαν από το στέλεχος του Περισσού Γ. Σιφωνίου τα λόγια «όλη η Ελλάδα είναι στη Ρωσία!» Κάπι τέτοια καθάρματα είναι για πολλές σφαλιάρες.

◆ Ο (λέμε τώρα) ηθοποίος Παύλος Κοντογιαννίδης, άλλοτε φανατικός οπαδός του Περισσού, κατέβηκε με τον Καμμένο και εκλέχτηκε βουλευτής. Ήταν μια πολύ έξυπνη επαγγελματική κίνηση. Σε θέατρο, τηλεόραση, κινηματογράφο αντιμετώπιζε αναδουλείες, ενώ με τη σωστή προεκλογική μεταφραστή εξασφάλισε ένα μισθό που αποκλείεται να τον έχει δει στην καριέρα του ως (λέμε τώρα) ηθοποίος.

◆ Σαν παλιόσκυλο γάργιζε ο Αιθολιώτης του ΛΑΟΣ από το τηλεπαράθυρο του Mega. Βάλατε τους ναζιστές και τους ακραίους του ΣΥΡΙΖΑ στη Βουλή, έλεγε και ξαναέλεγε, χωρίς να μπορεί να

ΕΙΠΑΝ... ΕΓΡΑΨΑΝ... ΕΙΠΑΝ...

Είναι υψηλής σημασίας η νέα κυβέρνηση να τηρήσει το συμφωνημένο πρόγραμμα με την ΕΕ και το ΔΝΤ. Ο δρόμος που ακολουθεί η Ελλάδα είναι δύσκολος και επώδυνος, αλλά πρέπει να συνεχιστεί.

Ανγκελα Μέρκελ

Οι μεταρρυθμίσεις απαιτούν χρόνο για να ξεκλειδώσουν την παραγωγικότητα και ο χρόνος είναι αυτό που δεν έχουν αυτές οι χώρες. Γ' αυτό, σε κάποιες περιθώρια στενεύουν για τη στρατηγική της ανάκαμψης μέσω

της λιτότητας - και αυτό είναι καλό (...) Στην πραγματικότητα ήταν αστείο να βλέπει κάποιος τους αποστόλους της ορθοδοξίας να προσπαθούν να εμφανίσουν τον προσεκτικό και ήπιων τόνων Φρανσουά Ολάντ

ως απειλή.

Πολ Κρούγκραν

Ο Ολάντ έχει επίσης δηλώσει ότι εχθρός του είναι το χρηματοπιστωτικό σύστημα αλλά οι προτάσεις του έχουν περισσότερα κοινά με τον αμερικανικό νόμο Γκλας-Στίγκαλ για τη ρύθμιση του χρηματοπιστωτικού

κλάδου παρά με τον Λένιν. Η βασική του πρόταση για τις γαλλικές τράπεζες ζητά διαχωρισμό ανάμεσα στις επενδυτικές και τις εμπορικές δραστηριότητες.

</div

Πολιτικές καντρίλιες με το λαό παθητικό παρατηρητή

Ποιος Μελισσανίδης, ποιος Ταμπάκος, ποιος Μάρας; Τις κωλοτούμπες των αστών πολιτικών δεν τις πάνει κανένας. Εκεί που δια έδειχναν ότι πάμε για καινούργιες εκλογές, από το απόγευμα της Πέμπτης «βρομάει» έντονα κυβέρνηση «εθνικής ενότητας». Κουβέλης και Βενιζέλος το έχουν συμφωνήσει και μένει να μάθουμε τι θα πουν οι υπόλοιποι. Η ΝΔ, ο ΣΥΡΙΖΑ, ο Καμμένος. Όλα μπορούν ν' αλλάξουν μέσα σε λίγες ώρες, γ' αυτό και κάθε πρόβλεψη είναι παρακινδυνευμένη. Το Σαββατοκύριακο το τοπίο μπορεί να έχει καθαρίσει. Προς το παρόν, μένουμε στο σχολιασμό των όσων έγιναν μέχρι το βράδυ της Πέμπτης.

Ενα πολιτικό πόκερ άρχισε να παιζεται ανάμεσα στ' αστικά κόμματα, από το βράδυ κιόλας της περισσότερης Κυριακής, όταν το εκλογικό αποτέλεσμα έδειξε πως δεν είναι δυνατόν να σχηματιστεί κυβέρνηση με μια κάποια συνεκτική λογική. Οι αικούστηκε έκτοτε από το στόμα των κομματικών ηγετών ήταν υποκριτικό και ψεύτικο. Λεγόταν όχι επειδή θελουν να εξασφαλίσουν την εφαρμογή του προγράμματός τους, τραβώντας «κόκκινες γραμμές», αλλά με το βλέμμα στραμμένο στις νέες εκλογές που τις τοποθετούσαν στις 17 Ιουνή. Προεκλογικά εκστρατεία άρχισαν να κάνουν και όχι προσπάθεια σχηματισμού κάποιας συμφωνικής κυβέρνησης.

Η διαδικασία των διερευνητικών εντολών άρχισε ως προγραμματική κωμωδία. Ο Σαμαράς, αποφρασμένος να πάει σε νέες εκλογές, διεκπεραίωσε στα γρήγορα, μέσα σε μισή μέρα, τη δική του εντολή, βάζοντας μόνο την πρόταση για κυβέρνηση δύο των κομμάτων (πλην Περισσού και νεοναζί). Ηδερε, βέβαια, εκ των προτέρων τις απαντήσεις που θα πάρει. Ο Βενιζέλος είπε «ναι», όχι όμως χωρίς τον ΣΥΡΙΖΑ που είναι αξιωματική αντιπολίτευση. Ο ΣΥΡΙΖΑ απάντησε όχι, γιατί αν απαντούσε ναι θα είχε την τύχη του... Καρατζαφέρη και της Μπακογιάννη. Για τον ίδιο λόγο απάντησε όχι και η ΔΗΜΑΡ. Μια τέτοια κυβέρνηση θα ήταν αναγκαστικά βραχύβια. Μετά από τη θητεία της, ΣΥΡΙΖΑ και ΔΗΜΑΡ θα έφωναν τις ψήφους των οικογενειών των στελεχών τους. Είπαν, λοιπόν, όχι, με το βλέμμα στραμμένο στις επόμενες εκλογές.

Ο Σαμαράς παίζει τα ρέστα του ξέροντας ότι είναι αρχηγός υπό προθεσμία, με όριο τις επόμενες εκλογές. Γ' αυτό και άρχισε προσπάθεια να μαζέ-

ψει πίσω στη ΝΔ Μπακογιάννη, Καρατζαφέρη και Μάνο (ίσως και κάποιους του Καμμένου). Αν δεν τα καταφέρει, ξέρει πως έχει τελειώσει. Το ερώτημα είναι αν θα πάνε οι άλλοι. Το λογικό είναι να πάνε, αλλά ίσως σκεφτούν πως είναι προτιμότερο ν' αφήσουν τον Σαμαρά να καταστραφεί και μετά να επανέλθει κάποιος Καραμανλής, να ξαναείσει την παράταξη και να γυρίσουν δικαιωμένοι. Σε κάθε περίπτωση, το παρασκηνιακό παζάρι θα είναι σκληρό.

Ο Βενιζέλος το παίζει κάπως «κουλ», θεωρώντας ότι για το ΠΑΣΟΚ δεν υπάρχει «πιο κάτω». Μέσα του, όμως, ξέρει πολύ καλά ότι στις επόμενες εκλογές μπορεί να πάρει «παρακάτω». Τόσο «κάτω» που δε θα φαίνεται, παρά το όγκο του. Γ' αυτό και, παρά τα όσα είχαν πει αρχικά συνεργάτες του, όχι μόνο πήρε τη διερευνητική εντολή, αλλά από την πρώτη κιόλας συνάντηση που έκανε, με τον Κουβέλη, βγήκε ο «λογός» της «οικουμενικής κυβέρνησης» διάρκειας δύο ετών, η οποία θα σεβαστεί και

απλώς θα προσπαθήσει να επαναδιαπραγματευθεί το Μηνόνιο. Κι ο Κουβέλης γιατί παίζει σ' αυτό το ταμπλό; Γιατί τον πιέζει μεγάλη μερίδα στελεχών της ΔΗΜΑΡ, που θέλει εξουσία εδώ και τώρα, και γιατί ανησυχεί μήπως σ' ένα μήνα το ποσοστό του συρρικνωθεί υπέρ του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ. Το αν θα τους βγει αυτή η κίνηση θα το ξέρουμε το Σαββατοκύριακο. Ισχώς και πιο πριν, αν ο Σαμαράς μπει στο κόλπο, προκειμένου να κερδίσει χρόνο.

Ο Τσίπρας άρχισε να επιδιδεται στον ένα σαλταδορισμό μετά τον άλλο, ξέροντας ότι προς το παρόν το ρεύμα τον ευνοεί. Ομως, μέσα σε δύο μέρες, κατάφερε να εκτεθεί αρκετά και να προσφέρει υλικό άρθρο για να τον βομβαρδίσουν ακόμα και Μέσα που ήταν φιλικά (όπως το συγκρότημα Real που διευθύνει ο Χατζηνικολάου).

Όλες αυτές οι πολιτικές καντρίλιες γίνονται με το λαό παθητικό θεατή, να παρακολουθεί από τα ραδιόφωνα, τις πλεοράσεις και τις εφημερίδες

τις καθημερινές εξελίξεις. Θυμόσαστε, μήπως, τι έλεγε ο Τσίπρας προεκλογικά; Οτι αν πάρει διερευνητική εντολή δεν πρόκειται να την επιστρέψει, αλλά θα καλέσει το λαό να βγει στο Σύνταγμα και με την παρουσία του να επιβάλει το σχηματισμό «κυβέρνησης της Αριστεράς». Κανένα λαό δεν κάλεσε, βέβαια. Και πώς να τον καλέσει; Για να υποστεί ένα φιάσκο, όπως της Κεντρικής προεκλογικής συγκέντρωσης του ΣΥΡΙΖΑ στην Ομόνοια με τους τρεις-τέσσερις χιλιάδες νομαράους; Αντ' αυτού, κράτησε την εντολή για δυο μέρες και έκανε συναντήσεις με κόμματα που δεν αντιπροσωπεύονται στη Βουλή, ενώ έκανε και μια μάζωξη με διάφορους απιθανούς «κοινωνικούς φορείς» καθώς η συνδικαλιστική γραφειοκρατία δεν του έκανε τη χάρη να παίξει το ρόλο της γλάστρας. Θα κράτησε, μάλιστα, τη διερευνητική εντολή και για μια ακόμη μέρα, αν δεν είχε αρχίσει το κράξιμο από τα αστικά ΜΜΕ κι αν δεν είχε μεσολαβήσει η μεγαλειώδης γκάφα του Στρατούλη και οι συνεχείς παλινωδίες των στελεχών που καλούνταν στα ΜΜΕ (άλλα έλεγε ο ένας και άλλα ο άλλος), που κινδύνευαν να στραπατσάρουν πρόωρα το καλό ξεκίνημα της νέας εκλογικής μάχης.

Εβγαίνει ο Στρατούλης στο Βήμα FM κι έλεγε ότι αν ο ΣΥΡΙΖΑ γίνει κυβέρνηση, «δεν θα πληρώσουμε τις δόσεις του μηνημονίου για να επαναφέρουμε τους μισθούς και τις συντάξεις και θα επιστρέψουμε τα χρήματα από το χαράτο της ΔΕΗ». Από το μικρόφωνο του ίδιου σταθμού ο Παπαδημούλης έλεγε αλλά: «Δεν υποσχεθήκαμε ποτέ πριν τις εκλογές ότι λεφτά υπάρχουν κι αν εμείς έρθουμε στα πράγματα θα γυρίσουν οι μισθοί και οι συντάξεις πατώντας ένα κουμπί, στο επίπεδο που ήταν το 2008 και το 2009».

Οπως γράφουμε κι άλλού (βλέπε σελίδες 7-8), στους άξονες που παρουσίασε ο Τσίπρας, όταν πήρε τη διερευνητική εντολή, μιλούσε για «ανάγκη άμεσης ακύρωσης εφαρμογής των μέτρων του μηνημονίου και ειδικότερα των επαισχυντών εκείνων νόμων που περικόπτουν περαιτέρω μισθούς και συντάξεις». Στην ομιλία που έκανε στους «κοινωνικούς φορείς» έγινε πιο συγκεκριμένος: «Εμείς τους λέμε να μη γίνουν οι προγραμματισμένες 150.000 απολύτες στο επόμενο διάστημα. Αυτό επιμένουν ότι πρέπει να γίνουν. Τους λέμε να μη μειωθούν οι μι-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 15

Γιατί δεν ανησυχούν οι καπιταλιστές;

«Απαιτείται να υπάρξει μια επιτυχής επαναδιαπροσέτευση συγκεκριμένων όρων του μηνημονίου. Και μια κυβέρνηση ευρύτερης συνεργασίας έχει τη δυνατότητα να πείσει τους εταίρους και τους δανειστές μας να αλλάξουν πολιτική. Αυτή την ευκαιρία τα πολιτικά κόμματα που δηλώνουν φιλοευρωπαϊκά δεν πρέπει να την αφήσουν να χαθεί. Η δήλωση αυτή έγινε από τον γνωστό και μη εξαιρετέο πρόεδρο του ΕΒΕΑ Κ. Μήχαλο και δεν χρειάζεται σχόλια.

Ομως, ήταν ο πρόεδρος του ΣΕΒ Δ. Δασκαλόπουλος που ξεπέρασε ακόμη και τον Μήχαλο, ξεκινώντας τη μακροσκελή δήλωσή του ως εξής: «Μέσα στο αποπνικτικό παλαιό σκηνικό η χθεσινή ψήφος του λαού συνιστά ψήφο οργής, ψήφο αντιμημονιακή, ψήφο τιμωρίας. Η λαϊκή επυμηγορία ήταν τολμηρή και συνειδητή. Απέρριψε πρωτότοπως τους πρωταγωνιστές του φαύλου κομματικού παρελθόντος, καταδικάζοντας τη διαχειριστική, ηθική και ιδεολογική ελλειμματικότητα που επέδειξαν απέναντι στην κρίση».

Οι καπιταλιστές χαιρετίζουν τη «λαϊκή επυμηγορία! Ούτε εκνευρισμένοι δείχνουν, ούτε ανησυχούν για το ενδεχόμενο «ακυβερνησία».

«Η κάλπη ανέδειξε ένα γόνιμο αδιέξοδο, μέσα από ένα κατακερματισμένο σκηνικό», συνέχισε ο Δασκαλόπουλος, για να περάσει αμέσως σε πρακτική-πολιτική πρόταση: «Ευκταίο θα ήταν, στο πλαίσιο των διερευνητικών εντολών, να διαμορφωνόταν μία κυβέρνηση πραγματικής εθνικής ενότητας και λαϊκής νομιμοποίησης, η οποία θα συμπεριελάμβανε και τον μεγάλο νικητή των εκλογών –τον ΣΥΡΙΖΑ με τη σαφή αντιμημονιακή θέση. Θα δινόταν έτσι η ευκαιρία να διαμορφωθεί ένα εθνικό διαπραγματευτικό μέτωπο, που θα διεκδικούσε από μία Ευρώπη που αλλάζει, νέους όρους αντιμετώπισης της Ελλάδας, με βάση ένα εθνικό αναπτυξιακό σχέδιο εξόδου από την κρίση! Χρειάζεται, μήπως, κανένα δικό μας σχόλιο;

Και συνέχισε ο Δασκαλόπουλος: «Δυστυχώς, αυτό δεν φαίνεται εφικτό. Αν οι διερευνητικές εντολές δεν καταλήξουν σε ένα τέτοιο βιώσιμο σχήμα, τότε η μόνη λύση είναι μία νέα προσφυγή στις κάλπες. Ωστε να δοθεί η δυνατότητα στον κυρίαρχο λαό, συνεκτιμώντας τα νέα δεδομένα, να δώσει αυτή τη φορά μία καθαρή διέξοδο στο πολιτικό μας αδιέξοδο. Να δώσει μία καθαρή, ομοιογενή εντολή στις όποιες δυνάμεις αυτός θα επιλέξει».

■ Λιβύη

Κατάργηση της ελευθερίας του λόγου και παραγραφή των εγκλημάτων των αντικανταφικών

Το Εθνικό Μεταβατικό Συμβούλιο της Λιβύης ενέκρινε νόμο, ο οποίος περιορίζει την ελευθερία λόγου και παραγράφει τα εγκλήματα που διαπράχθηκαν απ' τους αντικανταφικούς κατά τη διάρκεια πολέμου για την ανατροπή του καθεστώτος Καντάφι.

Με το νόμο αυτό ουσιαστικά ποινικοποιείται και τιμωρείται με βαριές ποινές φυλάκισης οποιαδήποτε θετική αναφορά ή εγκωμιασμός του καθεστώτος Καντάφι, ενώ οι ποινές φυλάκισης μπορεί να φτάσουν μέχρι και ισθία σε περιπτώσεις προπαγάνδας υπέρ του παλιού καθεστώτος αυξημένης σοβαρότητας. Ο νόμος αυτός βέβαια δεν περιορίζεται εκεί, αλλά ποινικοποιεί οποιαδήποτε μορφή κριτικής απέναντι στο νέο καθεστώς. Ανθρωποι οι οποίοι δούλευαν για το προηγούμενο καθεστώς, χωρίς να διευκρινίζεται αν ήταν απλοί υπάλληλοι ή στελέχη, μπορεί να διωχθούν ποινικά, αν κριθεί ότι αποτελούν κίνδυνο για την ασφάλεια της χώρας. Ο συγκεκριμένος νόμος έχει σαν στόχο να νομιμοποιήσει την πλήρη ασυδοσία των αντικανταφικών στη διακυβέρνηση της Λιβύης και την εγκαθόρυση στη χώρα μιας στυγής δικτατορίας.

Παράλληλα, με τον ίδιο νόμο όλα τα εγκλήματα των αντικανταφικών σε βάρος μεγάλων μεριδών του πληθυσμού και όχι μόνο των υποστηρικτών του προηγούμενου καθεστώτος ανηστεύονται με την αιτιολογία ότι αυτά διαπράχτηκαν στα πλαίσια του αγώνα για την ανατροπή του καθεστώτος και συνεπώς δεν αποτελούν εγκλήματα. Ο νόμος βέβαια δεν προσδιορίζει χρονικά την ανατροπή του παλιού καθεστώτος αφήνοντας έτσι απιώρητα όλα τα εγκλήματα που έγιναν μετά την δολοφονία του Καντάφι και την ανακήρυξη της «απελευθέρωσης» της Λιβύης από το Εθνικό Μεταβατικό Συμβούλιο στις 23 Οκτωβρίου του 2011. Ανάμεσα σ' αυτά είναι η σφαγή αμάχων, η καταστροφή ολόκληρων πόλεων όπως η Σύρτη και η Σαμπτχά, η εθνοκάθαρση του μαύρου πληθυσμού της Λιβύης κ.α.

Στο μεταξύ, στη χώρα εξακολουθεί να κυριαρχεί το χάος. Την περιασμένη Τρίτη 8 Μαΐου, εκατοντάδες ένοπλοι αντικανταφικοί κύκλωσαν τα κεντρικά γραφεία του Ε.Μ.Σ. στη λιβυκή πρωτεύουσα και άνοιξαν πυρ ακόμα και με αντιαεροπορικά πυροβόλα. Αποτελεσματικά των συγκρούσεων ήταν 3 νεκροί και δεκάδες τραυματίες. Αιτία της επίθεσης ήταν η μη πληρωμή από την κυβέρνηση του Ε.Μ.Σ. των συντάξεων που παίρνουν κάθημα όσοι πολέμησαν για την ανατροπή του Καντάφι.

■ Μπαχρέιν

Οποιος καλεί για ανατροπή του καθεστώτος αυτομάτως θα φυλακίζεται

Μετά την αποτυχία των συνομιλιών της σουνιτικής μοναρχίας του Μπαχρέιν με μερίδια της σιτικής αντιπολίτευσης, η κρατική καταστολή ενισχύεται μέσω της εκπόνησης ενός νέου σχεδίου καταστολής της λαϊκής εξέγερσης που η διάρκειά της κοντεύει τον ενάμιση χρόνο.

Το νέο σχέδιο, εκτός από την ήδη κτηνώδη καταστολή με την οποία το κράτος αντιμετωπίζει τις διαδηλώσεις, θα επιδιώξει να φιμώσει οποιαδήποτε φωνή καλεί το λαό να ανατρέψει το αμερικανόδουλο καθεστώς της χώρας, φυλακίζοντας πολιτικούς ακτιβιστές, αντικαθεστωτικούς κληρικούς και γηγετές της αντιπολίτευσης. Εκπρόσωπος του καθεστώτος δήλωσε κυνικά ότι αν χρειάζεται περισσότερη καταστολή για να επανέλθει η χώρα και να σταματήσει η λαϊκή εξέγερση, τότε θα υπάρξει.

Από την αρχή της εξέγερσης έχουν σκοτωθεί 81 διαδηλωτές με τον τελευταίο να δολοφονείται από την αστυνομία κατά τη διάρκεια των αγώνων της Φόρμουλα 1 και των δυναμικών λαϊκών κινητοποιήσεων που τους συνόδευσαν.

Παράλληλα το δικτατορικό καθεστώς της Σαουδικής Αραβίας, στενός συνεργάτης των Αμερικάνων στην περιοχή, δήλωσε ότι είναι πρόθυμο να ενισχύσει το κράτος του Μπαχρέιν προκειμένου να επανέλθει η ομαλότητα στην περιοχή.

■ Συρία

Μακελειό χωρίς τέλος

Ανεφάρμοστο ουσιαστικά παραμένει το σχέδιο κατάπαυσης του πυρός με το οποίο υποτίθεται ότι συμφώνησαν και άρχισε να εφαρμόζεται από τις 12 Απριλίη η κυβέρνηση Ασαντ από τη μια και η ηγεσία του Ελεύθερου Συριακού Στρατού από την άλλη. Ο πρώην Γενικός Γραμματέας του ΟΗΕ Κόφι Ανάν, ο οποίος υποστηρίζει την εφαρμογή του σχεδίου ως εκπρόσωπος του ΟΗΕ και του Αραβικού Συνδέσμου, σε αναφορά του στις 8 Μαΐου στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ το χαρακτήρισε ως την τελευταία ευκαιρία για να αποφευχθεί ένας ολοκληρωτικός εμφύλιος πόλεμος, εξέφρασε την ανησυχία του για το κύμα βομβιστικών επιθέσεων σε κατοικημένες περιοχές το τελευταίο διάστημα και οπέδωσε ευθύνες για τις παραβιάσεις της εκεχειρίας και στις δύο πλευρές. Την ίδια μέρα, η αμερικανίδια πρεσβεια στον ΟΗΕ Σουζαν Ράις δήλωσε σε κλειστή σύνοδο του Συμβουλίου Ασφαλείας ότι η συριακή κυβέρνηση δεν έχει εφαρμόσει πλήρως κανένα από τα έξι σημεία του σχεδίου Ανάν, ότι η ΗΠΑ αυξάνουν την υλικοτεχνική βοήθεια προς την αντιπολίτευση, επέμεινε ότι παρέχουν μόνο «μη θανατηφόρα» (σ.ο. ποιος μπο-

ρεί να τους πιστέψει;)», ότι ο Λευκός Οίκος υποστηρίζει εξαρχής τη χωρίς όρους απομάκρυνση του Μπασάρ Ασαντ και ότι στηρίζει μόνο τις διεθνείς προσπάθειες που έχουν αυτό το στόχο.

Είναι φανερό ότι η Συρία έχει μετατραπεί σε πεδίο άγριου ανταγωνισμού και αναμέτρησης ανάμεσα στις μεγάλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Η Ρωσία, που διατηρεί στην Ταρτούς τη μοναδική στρατιωτική της βάση στη Μεσόγειο, εξοπλίζει το καθεστώς Ασαντ και το υποστηρίζει διπλωματικά αποτρέποντας μαζί με την Κίνα σκληρές αποφάσεις του ΟΗΕ σε βάρος του. Από την άλλη, ο Λευκός Οίκος και οι δυτικοί εταίροι του επιδιώκουν την ανατροπή του καθεστώτος Ασαντ και το υποστηρίζουν ειδικούς ιμπροστάσης για τη συμφωνία εκεχειρίας επιβεβαίωσαν η σύλληψη στις 28 Απριλίου από τις λιβανέζικες αρχές ενός πλοίου με μεγάλο φορτίο λυβικών όπλων και πυρομαχικών με προορισμό το βόρειο λιβανέζικο λιμάνι της Τρίπολης και από κει την ένοπλη συριακή αντίσταση και ενός ακόμη πλοίου με όπλα στις 8 Μαΐου στο ίδιο λιμάνι με τον ίδιο προσφρόματος.

Η λαϊκή εξέγερση που ξεκίνησε πριν από 14 μήνες εναντίον του δικτατορικού καθε-

στώτος Ασαντ φαίνεται να εξελίσσεται σε ολοκληρωτικό εμφύλιο πόλεμο. Το σχέδιο κατάπαυσης του πυρός ήταν ένας προσωρινός συμβιβασμός ανάμεσα στις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ, που υπονομεύτηκε εξαρχής από τις ΗΠΑ και τους εταίρους τους για να αποδειχθεί ανέφικτος και να συνεχιστεί η ένοπλη αναμέτρηση. Το καθεστώς Ασαντ διαθέτει την υπεροπτία, είναι όμως αντιμέτωπο με ένα πόλεμο φθοράς, που μπορεί να διαρκέσει πολύ. Ωστόσο, πέρα από τους σχεδιασμούς των ιμπεριαλιστικών κέντρων και των διάφορων αστικών αντιπολιτευόμενων δυνάμεων της Συρίας, υπάρχει και ένας άλλος οιβαρός παράγοντας που τροφοδοτεί τη συνέχιση της ένοπλης αντίστασης. Είναι η οργή, το μίσος, το αίσθημα της εκδίκησης που έχει προκαλέσει σε μεγάλο τρίματα του λαού το μακελειό διαδηλωτών στις ειρηνικές διαδηλώσεις της λαϊκής εξέγερσης και άμοχων πολιτών από τότε που ξεκίνησε η ένοπλη αντίσταση. Η τραγωδία για τη συριακό λαό είναι ότι στερείται την ταξική πολιτική οργάνωση ώστε το αίμα που χύνεται να μην πάει χαμένο.

■ Αφγανιστάν

Κρύβουν τις νατοϊκές απώλειες

Συνεχίζει να αυξάνεται σταθερά ο αριθμός των νατοϊκών στρατιωτών που σκοτώνονται από αφγανούς συναδέλφους τους. Το τελευταίο περιστατικό συνέβηκε στις 6 Μαΐου στην περιοχή Μαρτζάχ της επαρχίας Χελμαντ, όπου ένας αμερικανός πεζοναύτης έχασε τη ζωή του και ένας αικόμητρος τραυματίστηκε από πυρά αφγανού στρατιώτη. Είναι η πρώτη αποτελεσματική αποτοποίηση σε δύο επιθέσεις στην περιοχή από την αρχή της επιθέσεως.

Σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία του αμερικανικού στρατού, συνολικά, το 2011 σημειώθηκαν 21 θανατηφόρες επιθέσεις με 35 νεκρούς νατοϊκούς στρατιώτες, το 2010 σημειώθηκαν 11 επιθέσεις με 20 νεκρούς, ενώ το 2007 και 2008 μάζι μόλις 4 επιθέσεις με 5 νεκρούς. Παρόλας αυτά, η αμερικανική στρατιωτική ηγεσία εξακολουθεί να χαρακτηρίζει τις επιθέσεις αυτές «μεριμνώντας περιστατικά», αλλά μετατρέπονται σε «μια ραγδαία αυξανόμενη συστηματική απειλή», που μπορεί να υπονομεύσει όλη την πολεμική προσπάθεια» και προειδοποιεί ότι «το μέγεθος των δολοφονιών ενδέχεται να είναι χωρίς προηγούμενο μεταξύ «συμμάχων» στη σύγχρονη ιστορία».

Επίσης, η έρευνα υποστηρίζει ότι μπορεί μερικές από τις δολοφονίες αυτές να οφειλούνται σε διείσδυση των Ταλιμπάν, όμως το πρόβλημα είναι βαθύτερο και πιο οιβαρό: οι βαθιά αρνητικές απόψ

Οι Μερκοζί πέθαναν, ζήτω οι Μερκολάντ!

Το δίδυμο Μέρκελ-Σαρκοζί (γνωστό και ως Μερκοζί) ανήκει πλέον στο παρελθόν. Η νίκη του «σοσιαλιστή» Ολάντ με 51.6%, έναντι 48.4% του Σαρκοζί, στο δεύτερο γύρο των γαλλικών προεδρικών εκλογών της περασμένης Κυριακής, παρουσιάζεται όχι μόνο σαν «ανάσα» για τους γάλλους εργαζόμενους (μέχρι και η «κομμουνιστική» CGT εξέφρασε την ικανοποίησή της), αλλά και σαν το άνοιγμα μιας νέας σελίδας για τους ευρωπαϊκούς λαούς!

Οι προσδοκίες είναι τόσο κενές περιεχόμενου όσο το διαφημιστικό νταβοντούρι που κυριαρχεί στον ευρωπαϊκό Τύπο. Γιατί ο Ολάντ είναι τόσο «αριστερός» όσο κι ο... Παπανδρέου, τον οποίο έσπευσε να υπερασπιστεί από τα πυρά του Σαρκοζί στο τελευταίο μεταξύ τους ντιμπέτι πριν τις εκλογές. Αναγνωρίζοντας την αναγκαιότητα μείωσης των ελειμμάτων, ο Ολάντ ζητά μέτρα για την «ανάπτυξη». Μια «ανάπτυξη» που δεν είναι και τόσο διαφορετική απ' αυτή που ζητά η Μέρκελ, η οποία δήλωσε ότι θα τον υποδεχτεί με ανοιχτές αγκάλες για να συνεργαστούν.

Ποια ήταν τα τέσσερα μέτρα για την «ανάπτυξη» στην Ευρώπη, που υποσχέθηκε προεκλογικά;

1. Εκδοση ευρωμολόγων. Προσέξτε, όμως, τα ομόλογα αυτά θα πρέπει να τα εκδώσει η Ευρωπαϊκή Ένωση για να χρηματοδοτήσει τους καπιταλιστές για έργα βιομηχανικά, υποδομής κ.λπ. Οχι για να δανείσει εξαρτημένες χώρες, όπως η Ελλάδα, με όρους καλύτερους απ' αυτούς που δανείζονται σήμερα, ώστε να μην κοπούν μισθοί, συντάξεις και κοινωνικές παροχές.

2. Αύξηση κεφαλαίου της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας για να χρηματοδοτήσει «την καινοτομία και την έρευνα». Ωραία λογάκια που σε εποχές κρίσης μεταφράζονται σ' ένα απλό «λεφτά στις τράπεζες».

3. Χρησιμοποίηση πόρων που μένουν ανενεργοί (αυτό το λένε εδώ και καιρό ο Μπαρόζο, ο Γιούνκερ, ακόμη και ο Σόιμπλε).

4. Επιβολή ενός φόρου στις χρηματοπιστωτικές συναλλαγές (πρόταση που επίσης υπάρχει εδώ και καιρό στο τραπέζι της Ευρώπης και την διατύπωνε έντονα η Λαγκάρντ, όταν ήταν υπουργός Οικονομικών του Σαρκοζί).

Πρόκειται για μέτρα που δεν αμφισβητούν στο ελάχιστο το κοινωνικό σύστημα που δημιουργεί την κρίση (τον καπιταλισμό), που ηχούν δημοφα, χωρίς όμως να απαντούν στο ερώτημα που θα έπρεπε να τεθεί: ανάπτυξη για ποιον και με τι μισθούς και κοινωνικές παροχές;

Ο καπιταλισμός στηρίζεται στην πώληση της εργατικής δύναμης των εργατών. Σε εποχές κρίσης, όταν οι αφορές στενεύουν και η ανεργία θε-

ριεύει, το εμπόρευμα που λέγεται εργατική δύναμη είναι επόμενο να πουλιέται φτηνότερα, μιας και οι καπιταλιστές θέλουν να σώσουν τα κέρδη τους που λόγω της πτώσης των πωλήσεων τείνουν να πέσουν. Εχοντας μετατρέψει μια σειρά από χώρες σε εργατικά σκλαβοπάζαρα με μισθούς εξαθλίωσης, οι καπιταλιστές εκβιάζουν τους εργάτες των «προηγμένων χωρών» να δεχτούν μειωμένα μεροκάματα, γιατί διαφορετικά θα ψάξουν αλλού πορτοκαλιές που κάνουν πορτοκαλία.

Πώς απαντά η σημερινή σοσιαλδημοκρατία σ' αυτούς τους εκβιασμούς; Με την περιβόητη «ανάπτυξη», χωρίς να ξεκαθαρίζει (σκόπιμα) με τι μεροκάματα, με ποια δικαιώματα. Εξαντλείται στο να υπόσχεται φόρους στους υπερβολικά πλούσιους και ίσως και κάποιες ελαφρύνσεις στους πιο εξαθλιωμένους. Η ουσία όμως είναι, ότι το κάνει αυτό για ν' αποφύγει κοινωνικές συγκρούσεις, για να παγδέψει την εργαζόμενη κοινωνία να δεχτεί ομαλά όλη την αντεργατική λαίλαπα. Αυτή είναι η διαφορά της με την παραδοσιακή δεξιά και κακία όλη.

Οσο για τον Ολάντ, έχει να κάνει άλλο παζάρι με την Μέρκελ. Το παζάρι αυτό δεν ακρούται τα εργατικά δικαιώματα, αλλά το μοίρασμα των συνεπειών της κρίσης στην Ευρωζώνη. Η Γαλλία δεν είναι Ελλάδα. Είναι μία ιμπεριαλιστική χώρα με 25.000 θυγατρικές εταιρίες στο εξωτερικό, που έχουν τέσσερα εκατομμύρια εργαζόμενους, από τις οποίες λίγο λιγότερο από τις μισές είναι εντός ΕΕ. Οι πωλήσεις που πραγματοποιούν όλες αυτές οι θυγατρικές εταιρίες στο εξωτερικό φτάνουν σχεδόν στο διπλάσιο του συνόλου των εξαγωγών της χώρας! Δια-

Αυτή είναι η αποστολή μου. Να δώσω στο ευρωπαϊκό οικοδόμημα μια διάσταση ανάπτυξης, εργασίας, ευημερίας, μέλλοντος. Αυτό είναι που θα πω το συντομότερο δυνατό στους Ευρωπαίους εταίρους μας και πρώτα απ' όλους στη Γερμανία.

Φρανσουά Ολάντ

Πρέπει τώρα να επιτύχουμε ένα σύμφωνο ανάπτυξης για μεγαλύτερη ανταγωνιστικότητα. Πεποιθήστη μου είναι ότι η γαλλογερμανική φιλία θα γίνει ακόμα πιο βαθιά. Θα συνεργαστούμε για ένα σύμφωνο ανάπτυξης στην Ευρώπη. Θα πρέπει να προσθέσουμε νέα κίνητρα για ανάπτυξη και αυτό περνά μέσα από τις διαφρωτικές αλλοιώσεις.

Γκίντο Βεστερβέλε (ΥΠΕΞ Γερμανίας)

Η εκλογή του Ολάντ θα είναι ένας παράγοντας ενότητας στην Ευρώπη.

Πιερ Μοσκοβισί (εκπρόσωπος Ολάντ)

Πιστεύω πως υπάρχει περιθώριο για μια γαλλογερμανική συναίνεση.

Πέτερ Αλτμάιερ (επικεφαλής ΚΟ CDU)

Δεν μπορούμε ν' αλλάξουμε την ουσία του δημοσιονομικού συμφώνου. Μπορούμε όμως να προσθέσουμε αναπτυξιακά στοιχεία, όχι απαραίτητα υπό τη μορφή μιας

Ζαν-Κλοντ Γιούνκερ

Το πιο σημαντικό, πιστεύω, είναι να συμφωνήσουμε στο περιεχόμενο: ποιοι είναι οι μοχλοί, τα εργαλεία ενίσχυσης της ανάπτυξης και της απασχόλησης; Υπάρχουν πολλά σημεία σύγκλισης, ακόμα και με το πρόγραμμα του νέου Προέδρου της Γαλλίας.

Χέρμαν Βαν-Ρομπτά

Ρατσιστική κούρσα των δύο μονομάχων στη Γαλλία

Οσοι νομίζετε ότι η αντιμεταναστευτική πολιτική ήταν κομβικό σημείο της πολιτικής της δεξιάς και της ακροδεξιάς στη Γαλλία, με τον Σαρκοζί να συναγωνίζεται σε ρατσισμό την Λεπέν (υποχώρησε να δώσει 100.000 μετανάστες) καλό θα ήταν να διαβάσετε το παρακάτω απόστασμα από το ντιμπέτι του Ολάντ με τον Σαρκοζί, που δημοσιεύτηκε στην Le Monde την Πέμπτη 3 Μάρτιο (http://www.lemonde.fr/election-presidentielle-2012/2012/03/03/compte-rendu-integral-du-debat-immigration-partie-4_1694472_1471069.html). Διαβάστε πάνω στην «σοσιαλιστή» υπουργός (δεν είχε εκλεγεί ακόμα) Φρανσουά Ολάντ επιτέθηκε στον Σαρκοζί και πώς άλλαξαν οι ρόλοι:

«Φρανσουά Ολάντ.: Ο Νικολά Σαρκοζί είναι υπεύθυνος για τη μετανάστευση εδώ και έξι χρόνια, ως υπουργός Εσωτερικών και μετέπειτα Πρόεδρος της Δημοκρατίας. Ο αριθμός των ατόμων που εισέρχονται νόμιμα στην επικράτειά μας είναι 200.000 το χρόνο. Ήταν 150.000 υπό την κυβέρνηση του Λιονέλ Ζοσπέν. Επομένως, έχετε αποδεχτεί επί δέκα χρόνια να εισέρχονται νόμιμα στην επικράτειά μας, 200.000 επιπλέον μετανάστες».

Στη συνέχεια, αφού κατηγόρησε τον Σαρκοζί ότι δεν πραγματοποίησε τις προεκλογικές υποσχέσεις του το 2007 για μείωση των οικονομικών μεταναστών κατά 100.000, αλλά τους μείωσε μόνο κατά 30.000, ανέλυσε τη δική του άποψη για το θέμα:

«Τι λέω εγώ; Νομίζω ότι σήμερα η οικονομική μετανάστευση πρέπει να περιοριστεί. Είμαστε σε κατάσταση ανεργίας, χαμηλής ανάπτυξης (...) δεν μπορούμε να έχουμε περισσότερη οικονομική μετανάστευση. Και κάνω μία πρόταση: κάθε χρόνο να γίνεται μία συζήτηση στο κοινοβούλιο για να γνωρίζουμε ακριβώς τον αριθμό των οικονομικών μεταναστών που μπορούμε να δεχτούμε».

Αφού ακολούθησε μια διαμάρτηση με τον Σαρκοζί για τα νούμερα που παρατέθηκαν, ο Σαρκοζί αντέτεινε στον Ολάντ που εξακολούθησε να τον κατηγορεί για την υποδοχή 200.000 νόμιμων μεταναστών στη χώρα, ότι «η Γαλλία είναι μια χώρα ανοιχτή και ξέρω κι εγώ ο ίδιος από πού κατάγομαι! Το... σουρεαλιστικό σκηνικό, με τον «σοσιαλιστή» υπουργό να κατηγορεί τον δεξιό για έλλειψη μέτρων περιορισμού της νόμιμης μετανάστευσης, επικράτησε και στη συνέχεια της κουβέντας. Ο Ολάντ κατηγορούσε συνέχεια τον Σαρκοζί ότι υπεκρεύγει του ζητήματος και αναφέρεται μόνο στο κυνηγητό της παράνομης μετανάστευσης, ενώ ο ίδιος μιλά για έλεγχο της νόμιμης μετανάστευσης, για την οποία ο Σαρκοζί δεν έχει κάνει τίποτα! Ιδιύ ύπαρχε περιορισμός του μεταξύ τους διαλόγου:

«Φ. Ολάντ: Μιλάμε για τη νόμιμη μετανάστευση, δεν είσαστε στο θέμα.

N. Σαρκοζί: Λοιπόν, τα κέντρα κράτησης τα φρουρούν.

Φ. Ολάντ: Άλλαζετε θέμα. Για τα κέντρα κράτησης θεωρώ ότι δεν πρέπει να τοποθετηθεί ένα παιδί σε κέντρο κράτησης, γιατί είναι με την οικογένειά του ανάμεσα σε χιλ

Οχι άλλες αυταπάτες

Πριν πούμε οτιδήποτε για τις εκλογές και τις εξελίξεις που πυροδότησαν, πρέπει να σημειώσουμε αυτό το οποίο ουδόλως συζητείται αυτές τις μέρες: η χώρα εξακολουθεί να έχει κυβέρνηση και εφαρμοζόμενη πολιτική. Τα χαράτσια εξακολουθούν να εισπράττονται, οι άνεργοι εξακολουθούν να πολλαπλασιάζονται, οι καπιταλιστές εξακολουθούν να στραγγαλίζουν τους εργάτες, με νόμιμα και μη νόμιμα μέσα. Ακόμη και π τρόικα κατέβαλε, ελαφρώς κουτσουρεμένη, μια δόση δανείου ύψους 4,2 δισ. ευρώ, που φτάνει ακριβώς για να αποτιληρωθεί ένα ομόλογο που έχει στα χέρια της η EKT (απ' αυτά που δεν «κουρεύτηκαν»).

Προκαταβολικά, επίσης, πρέπει να σημειώσουμε πως εδώ και μια βδομάδα ο ελληνικός λαός, έχοντας κάνει το «καθήκον» του (διά της ψήφου), παρακολουθεί παθητικά τις καντρίλιες του Σαμαρά, του Τσίπρα, του Βενιζέλου, του Καμμένου, του Κουβέλη, οι εκπρόσωποι των οποίων ξημεροβραδιάζονται στα ραδιοκάναλα και καταθέτουν «αυθεντικές ερμηνείες του μηνύματος που έστειλε ο λαός με την ψήφο του». Φυσικά, ο λαός δεν επιτρέπεται να κάνει ερμηνείες. Ο δικός του ρόλος τελείωσε την Κυριακή. Από Δευτέρα κάνουν παιχνίδι οι «αντιπρόσωποί» του. Αυτοί –και μόνον αυτοί– θ’ αποφασίσουν τι θα γίνει από εδώ και πέρα, σε όλα τα επίπεδα.

Για μια ακόμη φορά κυριάρχησαν οι αυταπάτες, οι ψεύτικες ελπίδες, η λογική του μικρότερου κακού (και μερικές άλλες, πιο ανατριχιαστικές σκέψεις και συμπεριφορές). Ολ' αυτά μεγεθύνονται, διαστέλλονται, γίνονται αερόσακοι του καπιταλιστικού συστήματος, το οποίο αλώβιπτο συνεχίζει να ρουφάει τον ιδρώτα του εργαζόμενου λαού, καταδικάζοντάς τον στην ανέχεια, τη φτώχεια, την απόλυτη εξαθλίωση πλέον.

Κάποιοι σπεύδουν να χαιδέψουν και πάλι αυτιά, προσβλέποντας στις ψήφους της επαναληπτικής κάλπης, που φαίνεται ως η πιθανότερη κατάληξη. Εμείς δεν έχουμε τέτοια ανάγκη. Γ' αυτό και γιατί πάμε πιο δυνατά το καιπανάκι του κινδύνου.

Το πολιτικό σκπνικό αιλάζει, αναδιατάσσεται, αλλά παραμένει ίδιο στην ουσία του: αστικό πολιτικό σκπνικό. Αυτοί που εμφανίζονται με την προβίᾳ των φίλων του λαού, δεν είναι παρά λύκοι, πιστοί φύλακες του καπιταλιστικού συστήματος. Και οι αριστεροί μαϊντανοί καλύπτουν με το δυνατό τους άσωμα τη μπόγα της αστικής εξουσίας.

τους αρωμάτικούς υπόλοιπους της αυτοκίνησης έχουμε πάντα δεν
αλλάξει με κοινοβουλευτικές εκλογές. Ας συνειδητοποιήσουμε ότι δεν μπορούμε να βαδίζουμε με αυταπάτες, εκχωρώντας σε άλλους τα δικαιώματά μας. Κι ας αρχίσουμε το τιτάνιο έργο της πολιτικής ανασυγκρότησης της εργατικής τάξης. Για να μπορέσουμε ν' αγωνιστούμε με οξιώσεις, για να έχουμε δικαίωμα στο όνειρο της κοινωνικής απελευθέρωσης.

■ Πολύ γκαντέμης

Πολύ γκαντέμης αυτός ο Σαμαράς. Πήρε ανέλπιστα τη ΝΔ, επειδή η πλειοψηφία των δεξιών που πήγαν να ψηφίσουν δε γουστάριζαν το Μητσοτακέικο. Του ρόδε κουτί το Μνημόνιο-1, καθώς μπόρεσε σε χρόνο-ρεκόρ να πάρει ένα κόμμα που προερχόταν από συντριπτική ήπτα και να το βλέπει δημοσκοπικά πρώτο, χάρη στην καταράκυλά του ΠΑΣΟΚ. Είχαμε σημειώσει τότε, πως η τακτική του ήταν πολιτικά σοφή. Υποστήριζε πως η ΝΔ πρέπει να μείνει έχων από το «μνημονιακό» μπλοκ, διότι αλλιώς δεν θα υπήρχε αντιπολίτευση και ως μοναδική αντιπολίτευση θα παρέμενε το «πεζοδρόμιο».

Κι εκεί που όλα πήγαιναν πρώτα και ο Σαμαράς βάθιζε ολοταχώς προς την αυτοδύναμια, ήρθε εκείνος ο καταστροφικός για τον ίδιο Νοέμβρης του 2011, όταν κατέρρευσε ο Παπανδρέου [τον τελείωσαν στις Κάννες η Μέρκελ με τον Σαρκοζί, όταν πήγε να κάνει τσαλιμάκια με το δημοψήφισμα]. Ο Σαμαράς τότε εξαναγκάστηκε να μπει στη συγκυβέρνηση. Δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς. Δεν μπορούσε να κρατήσει άλλο άμυνα. Τον πίεζαν και οι ευρωπαίοι συντηρητικοί και η ελληνική αστική τάξη. Εκανε αυτό που δε φανταζόταν ούτε στα χειρότερα όνειρά του. Και υπέστη την καταστροφή που δα υφίστατο ως πρωθυπουργός, όντας αρχηγός της αξιωματικής αντιπολίτευσης. Ανοίξε τα χαρτιά του, έδειξε την πραγματική πολιτική στάση της ΝΔ, πριν καταφέρει ν' απάξει την αυτοδύναμια και να γίνει πρωθυπουργός με την «αντιμνημονιακή» ρητορεία.

■ Εκ του αποτελέσματος

Αν είχε επιμείνει για εκλογές το Νοέμβρη του 2011, ο Σαμαράς σήμερα δα ήταν πρωθυπουργός. Ο ίδιος το ήθελε διακαώς, αλλά πιέστηκε να υποχωρήσει. Το γενικότερο συμφέρον της αστικής τάξης τέθηκε πάνω από το στενό προσωπικό και κομματικό συμφέρον. Το αποτέλεσμα (η πανσερμία των ψήφων και το «άρωμα» ακινθερνίσας) δείχνει ότι δίκιο είχε ο Σαμαράς. Ομως, ποτέ δεν μπορείς να κρίνεις με υποδέσεις. Γιατί, αν υποθέσουμε ότι ο Σαμαράς επέβαλε εκλογές το Νοέμβρη του 2011 και τις κέρδιζε πανηγυρικά (με αυτοδυναμία) δα ήταν υποχρεωμένος ως πρωθυπουργός να κάνει σε ελάχιστους μήνες τη δεαματική κωλοτούμπα του Μνημόνιου-2. Θα άντεχε, άραγε, μετά απ' αυτή την κωλοτούμπα μια

αυτοδύναμη κυβέρνηση Σαμαρά; Οταν
υπάρχει πολιτική κρίση, όταν το πολιτικό σύ-
στημα βρίσκεται σε πλήρη διάσταση με τους
ψηφοφόρους, όταν δεν υπάρχει ίχνος συ-
ναίνεσης από τα λαϊκά στρώματα, καμιά λύ-
ση δεν είναι σίνουση.

■ Efigoi

ஏ.ஏ.ஏ.ஏ.ஏ.ஏ.

Με τον κύριο Βαρουφάκη, που τον έχουμε βαφτίσει Μπαρουφάκη, έχουμε ασχοληθεί και άλλη φορά. Διότι ο παντελώς

■ Γιατί δε βολεύει

Η αποχή από το 29% του 2009 ανέβηκε στο 35%, καταγράφοντας νέο ρεκόρ από τη «μεταπολίτευση» του 1974. Κι αυτό παρά την ιδεολογική τρομοκρατία που ασκήθηκε, τους εκβιασμούς, τα ψευτοδιλήμματα, αλλά και το κλίμα ενίσχυσης των μικρότερων κομμάτων, που επικράτησε κατά την προεκλογική περίοδο. Ενας στους τρεις ψηφοφόρους επέλεξε να μην πάει να ψηφίσει. Θα μας πουν, μήπως, οι γνωστοί εκλογολάγοντας της κάθε είδους «αριστεράς», ότι όλοι αυτοί οι πολίτες ήταν αδιάφοροι, χαβαλέδες, απολίτικοι και τα ρέστα; Και ήταν άκρως πολιτικοποιημένοι και υπεύθυνοι πολιτικά όσοι πήγαν στις κάλπες και έριξαν το μαγικό χαρτάκι; Και εκείνοι που έδωσαν 7% στους νεοναζί, για να εκδικηθούν το ΠΑΣΟΚ και τη ΝΔ και εκείνοι που ψήφισαν το ΛΑΟΣ, τη Ντόρα, το Μάνο και οι περίπου 100.000 που έριξαν καδαρά χαβαλέ ψήφο:

Ισως επειδή αυτά τα ενοχλητικά ερωτήματα δε βολεύουν καδόλου, ίσως επειδή το αστικό σύστημα δεν έχει κανένα συμφέρον να γίνεται ουζήτηση για την καδολική αμφισβήτηση του κοινοβουλευτισμού [ανεξάρτητα από ταν ακριβή κίνητρα της, τα οποία δεν καταγράφονται. όπως δεν καταγράφονται και τα ακριβή κίνητρα της θετικής ψήφου στο ένα ή το άλλο κόμμα], η άνοδος της αποχής, ιδιαίτερα αξιοσημείωτη στις συγκεκριμένες προεκλογικές συνθήκες, δεν συζητήθηκε καδόλου στα τηλεοπτικά πάνελ. Υπήρξαν μόνο κάποια ξώφαλτα σχόλια, ίσα-ίσα για να τηρηδούν τα προσχήματα.

οικονομολόγος έγινε διάσημος «εν μιᾷ νυκτί», καθότι απετέλεσε έναν από τους αγαπημένους της «πλατείας» το καλοκαίρι του 2011. Ο κύριος αυτός εξακολουθεί να αρδρογραφεί σε διάφορες ιστοσελίδες από το μακρινό Σιάτλ όπου έχει εγκατασταθεί. Παρακολουθώντας τον συστηματικά βλέπεις ότι διακατέχεται από ένα κόμπλεξ: γιατί δεν φωνάζετε εμένα στο υπουργείο Οικονομικών να σας δώσω τις λύσεις. Και τι λύσεις; Έξισου νεοφιλελεύθερες μ' αυτές που επελέγησαν.

Μετά την κίρυξη πτώχευσης, από την οποία ξεκίνα το Μπαρουφάκη, ακολουθούν τα μέτρα μηδενισμού του ελλείμματος. Πρώτο μέτρο δια έπρεπε –πάντα κατά Μπαρουφάκη– να είναι μια γενναία προσφορά προς τους φορολογούμενους: Δώστε μας ως προκαταβολή το 2010 ένα μέρος του φόρου που δια πληρώσετε το 2011 και το κράτος δια σας δώσει έκπτωση 20% στο φόρο. Επειδή, όμως –πάντα κατά Μπαρουφάκη– αυτό δεν δια έφτανε για να μηδενίσει το έλλειμμα, ακολουθεί ένα εξίσου... ρηξικέλευθο μέτρο, το οποίο αξίζει να το παραδέσουμε όπως ακριβώς το γράφει:

«Εστω όμως ότι δεν βρίσκονταν όλα και απέμεναν άλλα Χ δισ. ευρώ. Πού δα τα έβρισκε το κράτος; Θα τα έβρισκε από την από πάνω-προς-τα-κάτω μείωση μισθών και συντάξεων:

(B) Από-πάνω-προς-τα-κάτω μείωση μισθών και συντάξεων: Παίρνουμε τον μεγαλύτερο μισθό και την υψηλότερη σύνταξη και τα κατεβάζουμε στο επίπεδο του δεύτερου μεγαλύτερου μισθού και της δεύτερης πιο υψηλής σύνταξης. Κατόπιν παίρνουμε αυτούς τους δύο μισθούς, και πις δύο συντάξεις, και τα κατεβάζουμε στο επίπεδο του τρίτου μεγαλύτερου μισθού και της τρίτης πιο υψηλής σύνταξης. Συνεχίζουμε έως ότου εξοικονομίσουμε τα Χ δισ. ευρώ που μας λείπουν. Τόσο απλά».

Πράγματι, «τόσο απλά». Και νεοφιλελεύθερα... Να τον χαίρεστε όσοι τον κάνατε φίρμα.

■ Αλλα πόγια ν' αγαπιόμαστε

Δήλωση Λούκας Κατσέλη το βράδυ των εκλογών: «Τα αποτελέσματα των εκλογών είναι ένα ηχηρό ράπισμα στην πολιτική του μνημονίου και του "ναι σε όλα". Είναι μια κραυγή οργής ενός λαού που έχει υπερβεί τις αντοχές του. Μέσα σε αυτό το κλίμα, αν και το πιο νέο κόμμα απ' όλα, προτάξαμε μια αξιόπιστη πορεία διεξόδου από την κρίση. Μια υπεύθυνη προοδευτική εναλλακτική σε μια Ευρώπη που αλλάζει. Θέλω να ευχαριστήσω όλους όσοι συμμετέχουν στον αγώνα μας και μας τιμούν με την ψήφο τους. Συνεχίζουμε στην ίδια κατεύθυνση αγωνιζόμενοι για την ανασυγκρότηση του δημοκρατικού, προοδευτικού χώρου».

Το κόμμα «Λουκανίδης» πήρε μόλις 60.713 ψήφους. Δεν έπιασε καν το 1% (0,96%). Και η Κατσέλη προσπαθεί να μας πείσει ότι αυτό συνέβη γιατί ήταν «το πιο νέο κόμμα απ' όλα» (αλήθεια, ο Καμμένος, που διεμπόλισε τη ΝΔ, ήταν παλαιότερο). Ουσα για τη «συνέχιση στην ίδια κατεύθυνση», μόνο αυτή τη βλέπει. Και καλά κάνει, γιατί το τοπίο είναι ακόμα δολό. Μόλις ξεκαθαρίσει λίγο, τότε δ' αποφασίσουν και η Κατσέλη με όσους την ακολούθησαν σε ποιο σχήμα δια προσκολλήθουν: ΠΑΣΟΚ, ΣΥΡΙΖΑ ή ΔΗΜΑΡ;

■ Φτηνολαμογιές

Την πάτησε τελικά η κυρία πρύτανης του Ιόνιου Πανεπιστήμιου Αναστασία Σαλή-Παπασαλή. Είχε σίγουρη την εκλογή της στη Βουλή, έχοντας «κατακτήσει» την τέταρτη δέση στο ψηφοδέλτιο επικρατείας της ΝΔ, όμως το εκλογικό Βατερλό σταμάτησε τη μπίλια στο τρία (μόλις που κατέφερε να «τρουπώσει» ο Μιχελάκης). Και γιατί σχολιάζουμε το «ατύχημα» της κυρίας πρύτανη; Γιατί η φτηνολαμογιά της αποκαλύφθηκε μεν προεκλογικά, όμως πέρασε στο ντούκου. Ποια ήταν η φτηνολαμογιά; Η κυρία πρύτανης υπέγραψε απόφαση με την οποία ανάγκασε το ίδρυμα που διοικεί να της πληρώσει τα αεροπορικά εισιτήρια συν ημέρσια αποζημίωση, για να πάει στη Θεσσαλονίκη να παρακολουθήσει την ομιλία του Σαμαρά στη ΔΕΘ, τον περασμένο Σεπτέμβρη. Ήταν τόσο το δράσος της που το έγραψε φαρδιά-πλατιά στην απόφαση (ποντάροντας, ίσως, στο ότι κανένας δε δια πάρει είδηση). Υπέγραψε η ίδια την απόφαση με την οποία χρέωσε το πανεπιστήμιο με τις δαπάνες για τη δίκη της συμμετοχή σε μια εκδήλωση του κόμματός της. Ισως αυτό να εκτίμησε στην κυρία Σαλή-Παπασαλή ο Σαμαράς και της έδωσε την τέταρτη δέση στο ψηφοδέλτιο επικρατείας. Μια δέση που δεωρούνταν σίγουρα εκλογιμη, πλην όμως... αλλιώς αποφάσισε το εκλογικό σώμα.

■ Αστική οπορτουνιστική έκσταση

Περισσότερο και από τον Ολάντ χάρηκε για τη νίκη του ο «αριστερός» Μελανσόν: «Το Αριστερό Μέτωπο δεσμεύεται, αυτόνομο και κατακτητικό, προκειμένου η ήπτα της Δεξιάς και η εκλογή του Φρανσουά Ολάντ να γίνει η νίκη των οξυμένων απαιτήσεων που μόλις εκφράστηκαν. Οι βουλευτικές εκλογές πρέπει να εμβαδύνουν τη νίκη μας. Το Αριστερό Μέτωπο είναι το σωστό εργαλείο για να γίνει αυτό. Όλα αρχίζουν σήμερα για τη Γαλλία και για την Αριστερά μας. Τόπο στην αδελφοσύνη! Τόπο στο λαό!».

Πέραν όλων των άλλων, οι εκλογές της Βραντινός Μάη του 2012 απέδειξαν πόσο σκάρτος ήταν ο «αντιμηνημονιακός» χαλός που είχε δημιουργηθεί πολύ πριν τις εκλογές. Εξαιρώντας τους νεοναζί, με τους οποίους κανένας δεν συζητά, σαν «αντιμηνημονιακούς» εμφανίζονταν ο ΣΥΡΙΖΑ, η ΔΗΜΑΡ, το κόμμα του Καμμένου, οι Οικολόγοι-Πράσινοι, διάφοροι σχηματισμοί της λεγόμενης άκρας ή ριζοσπαστικής Αριστεράς και διάφορα μορφώματα που σχηματίστηκαν την τελευταία διετία (Δεν Πληρώνω, ΕΠΑΜ, Σπίθια κ.λπ.). Ο Περισσός ήταν μεν ενότια στο Μνημόνιο, όμως δήλωνε πως είναι αντικαπιταλιστική και όχι αντιμηνημονιακή δύναμη, τραβώντας το δικό του ξεχωριστό δρόμο στην αστική πολιτική.

Ολοι αυτοί οι «αντιμηνημονιακοί» δεν μπορούν να συνεννοηθούν και να φτιάξουν κυβέρνηση, υπολογίζοντας στην ανοχή έστω άλλων αστικών κομμάτων. Πώς να συνεννοηθούν ο ΣΥΡΙΖΑ και η ΔΗΜΑΡ με το κόμμα του ακροδεξιού Καμμένου; Και οι μεν και ο δε δέχονται τεράστιο πολιτικό πλήγμα αν δοκίμαζαν να συγκυβερνήσουν να μπορούν να αποκλείσουμε αριστερά προσποτική.

Οφέλοντας στην άκρη το ύπουλο πολιτικό παιχνίδι που παίζει η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ, προκειμένου να «ξεψειρίσει» τον Περισσό, τον Κουβέλη, τους Οικολόγους και τους μικρότερους σχηματισμούς στις επόμενες εκλογές, ας θεωρήσουμε πως είναι οντώς ρεαλιστικός στόχος η «κυβέρνηση της Αριστεράς». Ας το διευρύνουμε κιόλας: είναι ρεαλιστικός στόχος μια «αντιμηνημονιακή» κυβέρνηση. Με δεδομένο το εκλογικό αποτελέσμα της Βραντινής Μάη και άγνωστες τις τάσεις που θα διαμορφωθούν στο καταταλαπωρημένο και απηγδισμένο εκλογικό σώμα ενόψει των επόμενων εκλογών, δεν μπορούμε να αποκλείσουμε αριστερά προσποτική.

Το ουσιαστικό ερώτημα, όμως, δεν είναι αν μπορεί να σχηματιστεί μια «αντιμηνημονιακή» κυβέρνηση, αλλά τι πολιτική θ' ακολουθήσει αυτή η κυβέρνηση. Μπορεί

Αντιμηνημονιακή πολιτική με καπιταλισμό;

σουν. Γιατί πέρα από την αντιμηνημονιακή ρητορική υπάρχει η ουσία της πολιτικής. Ο Καμμένος εμφανίζεται σαν αντιμηνημονιακός από μια καθαρά εθνικιστική σκοπιά, ενώ ΣΥΡΙΖΑ και ΔΗΜΑΡ αποτελούν πολιτικές εκφράσεις της λεγόμενης αριστερής σοσιαλδημοκρατίας. Κι όμως, μέχρι πρότινος, ο «αντιμηνημονιακός» χαλός σκέπτεται τα πάντα.

Από κοινωνική άποψη, αυτός ο «αντιμηνημονιακός» χαλός εκφράστηκε με τον πιο χαρακτηριστικό τρόπο στη διάρκεια του λεγόμενου «κινήματος των αγωνακτισμένων», πριν από ένα χρόνο. Με σύμβολο την ελληνική σημαιά και διάφορα πολύχρωμα πλακάτ, με βασικό σύνθημα το «πάρτε το μνημόνιο και φύγετε» από 'δω' και με ιδεολογικό ιστό το «όχι κόμματα - όχι βία», αυτό το κίνημα υπήρξε ο πρόδρομος του εκλογικού αποτελέσματος της Βραντινής Μάη, που έφερε τον ΣΥΡΙΖΑ με περίπου 17% στη θέση της οξιώματικής αντιπολίτευσης, τον Κουβέλη εντός Βουλής με 6% και τους Οικολόγους μια ανάσα πριν το 3%. Προσθέτοντας στο 23% των ΣΥΡΙΖΑ-ΔΗΜΑΡ το 8,5% του Περισσού και τα ποσοστά εκείνων που έμειναν εκτός Βουλής ελέω εκλογικού νόμου, φτάνουμε σ' ένα εντυπωτικό 36,5% της «Αριστεράς», εκλογικό ποσοστό που ουδέποτε εχει καταγραφεί στα ελληνικά κοινοβουλευτικά χρονικά.

Αυτό το άθροισμα φωνάκωσε τα πανιά του ΣΥΡΙΖΑ, ο οποίος διεξήγαγε όλη την προεκλογική του εκστρατεία με βασικό σύνθημα «είναι ρεαλιστικός στόχος η κυβέρνηση της Αριστεράς». Καθώς όλα τα κόμματα έχουν στο πίσω μέρος του μυαλού τους τις επόμενες εκλογές (δεδομένου ότι τα νούμερα σ' αυτή τη Βουλή δε βγαίνουν για κανένα συνδυασμό συνεργασίων), εκμεταλλεύμενος και το γεγονός ότι πήρε τη δεύτερη διερευνητική εντολή για τη

σημητισμό κυβέρνησης, ο ΣΥΡΙΖΑ ξαπλύσει, μέσω του Τσίπρα και των στελεχών του που έπιασαν στασίδι στα κανάλια, μια ακόμα πιο εκκωφαντική εκστρατεία υπέρ προς την Ευρώπη, προτίμησε να μην απαντήσει επί της ουσίας, αλλά να επανέλθει στο δημογαγικό παραμύθι: «Έχουμε ένα εξαιρ

Αντιμνημονιακή πολιτική με καπιταλισμό;

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 7

λαδή το ρίξιμο της τιμής της εργατικής δύναμης στα τάρταρα (που σημαίνει ισοδύναμη αύξηση του βαθμού εκμετάλλευσης της εργατικής δύναμης), έτσι που το κεφάλαιο να μπορεί να βράζει απόλυτη υπεραξία και να εξισορροπεί τις απώλειες κερδών που προκαλεί η μείωση της κατανάλωσης και της παραγωγής; Επ' αυτού, συστήνουμε να μελετηθεί το σχόλιο που υπάρχει στη σελίδα 13 αυτού του φύλλου και αναφέρεται σε μια πρόσφατη ομιλία της Κριστίν Λαγκάρντ σε ελβετικό πανεπιστήμιο. Οι ΣΥΡΙΖΑίοι και λοιποί «αντιμνημονιακοί» παρουσιάζουν τα πράγματα σαν να είναι δυνατόν, χωρίς να θιγεί ο καπιταλισμός, χωρίς να διασαλευτούν οι σχέσεις με την ΕΕ και την Ευρωζώνη, να υπάρξει μια ειδυλλιακή έξοδος από το Μνημόνιο και τις πολιτικές που το συνοδεύουν. Λες και το Μνημόνιο ήταν απλά μια πολιτική επιλογή ανάμεσα σε πολλές άλλες και επομένως πολιτική επιλογή είναι και η καταγγελία του.

Μπορεί να λειτουργήσει ο ελληνικός καπιταλισμός, στις συνθήκες της κρίσης, χωρίς το Μνημόνιο; Υπάρχει διεθνές δικαστήριο που να χαρακτηρίσει «εποχής» το ελληνικό κρατικό χρέος που πλέον στο μεγαλύτερο ποσοστό του δεν είναι χρέος προς ιδιώτες, αλλά προς τα κράτη-μέλη της Ευρωζώνης και το ΔΝΤ, ενώ το χρέος προς τους ιδιώτες έχει ήδη «κουρευτεί» σε ποσοστό 50%; Οι συμφωνίες αυτές (οι δανειακές συμβάσεις με ΕΕ και ΔΝΤ και το PSI) έχουν εγκριθεί από την ελληνική Βουλή και είναι δεμένες με ισχυρότατες νομικές ρήτρες. Πώς είναι δυνατόν, λοιπόν, να λες ότι μέσα στο πλαίσιο του λεγόμενου διεθνούς δικαίου θα μπορέσεις να καταγγελίεις αυτές τις δανειακές συμβάσεις, χωρίς ν' ανοίξει μύτη; Πώς λες ότι θα καταγγελίεις το Μνημόνιο και θα παραμείνεις μέλος της ΕΕ και της Ευρωζώνης, όταν το ελληνικό κράτος έχει δανειστεί λεφτά από τα υπόλοιπα κράτη-μέλη; Έχεις μήπως να τα επιστρέψεις μια κι έξω ή δε θα τ' αναγνωρίσεις; Σ' αυτά τα κρίσιμα ερωτήματα ο ΣΥΡΙΖΑ και οι λοιποί «αντιμνημονιακοί» δε δίνουν καμιά απάντηση. Και δε δίνουν, γιατί απλά ξέρουν ότι το πολύ που μπορούν να επιτίζουν είναι κάποια βελτίωση στους όρους αιτοπληρωμής του νέου χρέους (αυτό, άλλωστε, έχει γίνει δυο φορές μετά την υπογραφή του πρώτου Μνημονίου) και όχι σε αλλογή των όρων του «προγράμματος».

Βέβαιώς και μπορεί να γίνει μονομερής διαγραφή του χρέους, όμως αυτή μπορεί να την κάνει μόνο ένα επιπλαστικό κράτος και όχι ένα κράτος-μέλος της ΕΕ και της Ευρωζώνης. Οπως έκαναν οι Μπολσεβίκοι το 1917, μετά τη νικηφόρα Οκτωβριανή Επανάσταση. Τι λέει, όμως, ο ΣΥΡΙΖΑ επ' αυτού; Άλλα λόγια ν' αγοριόμαστε: «Δημιουργία Επιπροπής Λογιστικού Ελέγχου για να διερευνήσει το επαχθές του δημόσιου χρέους, μαρατόριουμ στην αποπληρωμή του και διεκδίκηση δίκαιης και βιώσιμης ευρωπαϊκής λύσης». Η «Επιπροπή Λογιστικού Ελέγχου» είναι μια μπούρδα που προορίζεται για προεκλογική κατανάλωση. Οποιο συμπέρασμα και να βγάλει μια τέτοια Επιπροπή θα πρέπει να τεθεί στην κρίση κάποιων διεθνών δικαστηρίων. Στο μεταξύ τι γίνεται; Από ποιον θα ζητηθεί το «μορατόριομ στην αποπληρωμή του και διεκδίκηση δίκαιης και βιώσιμης ευρωπαϊκής λύσης». Η «Επιπροπή Λογιστικού Ελέγχου» είναι μια μπούρδα που προορίζεται για προεκλογική κατανάλωση. Οποιο συμπέρασμα και να βγάλει μια τέτοια Επιπροπή θα πρέπει να τεθεί στην κρίση κάποιων διεθνών δικαστηρίων. Στο μεταξύ τι γίνεται; Από ποιον

να! Πώς θα βρεθεί «δίκαιη και βιώσιμη ευρωπαϊκή λύση»; Μέσα στα ευρωπανωστήκα δρόγανα! Ολόκληρο το «σχέδιο» του ΣΥΡΙΖΑ καταρρέει μόλις τεθεί υπό το φως των πραγματικών δεδομένων. Αντέχει μόνο στους μονολόγους των προεκλογικών μπολκονιών.

Ομως, δεν χρειάζεται καν ν' ανατρέξουμε σε θεωρητική ανάλυση για να δούμε τι πρόκειται να κάνει μια «αντιμνημονιακή» κυβέρνηση, η οποία ούτε τον καπιταλισμό θ' ανατρέψει ούτε τις σχέσεις της αστικής Ελλάδας με την ΕΕ και την Ευρωζώνη θα διαταράξει. Μια σύντομη ανασκόπηση της δήλωσης που έκανε ο Τσίπρας το βράδυ της 6ης Μάη, μέσα στο πανηγυρικό κλίμα της μεγάλης εκλογικής νίκης, θα μας αποκαλύψει την ουσία που επιμελώς κρύβουν οι ΣΥΡΙΖΑίοι.

Η δήλωση αυτή δεν είχε την παραμικρή αντικαπιταλιστική αιχμή. Δεν περιέχει αναφορές σε εργαζόμενους και αφεντικά, έστω σε πλούσιους και φτωχούς. Ακόμα και η λιτότητα βαφτίζοταν «πολιτική της κυρίας Μέρκελ» και όχι πολιτική του κεφαλαίου. Ακόμη και στο κυβερνητικό «διά ταύτα», έκανε λόγο για «ούτως ή άλλως δύσκολο δρόμο προς την έξοδο από την κρίση», ενώ τα συγκεκριμένα μέτρα πολιτικής, που θα έπρεπε ν' ανακοινώσει ένα κόμμα που υποτίθεται ότι φιλοδοξεί ν' αναλάβει τη διακυβέρνηση, αντικαπατάθηκαν από παπάρες για «μια νέα Ελλάδα της αλληλεγγύης, της δικαιοσύνης, της αξιοπρέπειας». Παπάρες γνωστές από τον δημόσιο λόγο της σοσιαλδημοκρατίας, που τόσο έχουν βασισθεί στον ελληνικό λαό τις τέσσερις τελευταίες δεκαετίες. Το μόνο που «θυμήθηκε» να πει ο Τσίπρας ήταν ότι ο ΣΥΡΙΖΑ θα κάνει «ό, περνάει από το χέρι μας ώστε να αποκτήσει ο τόπος κυβέρνηση που θα καταγγείλει τη δανειακή σύμβαση της υποτελείας και θα ακυρώσει το μνημόνιο της χρεοκοπίας». Υποτελεία (δηλαδή αναφορά στις διεθνείς σχέσεις) και χρεοκοπία (δηλαδή αναφορά στη διαχείριση του κρατικού χρέους) ήταν οι λέξεις-κωδικοί που χρωμάτισαν αυτή την επινίκια δήλωση του Τσίπρα, που την άκουσε όλη η Ελλάδα, καθώς επίσης και η επισήμανση για «ούτως ή άλλως δύσκολο δρόμο προς την έξοδο από την κρίση». «Ξέχασε» να πει οτιδήποτε για τον κυκεώνα των αντεργατικών και αντιλαϊκών νόμων που έχουν σαρώσει μισθούς, εργασιακές σχέσεις, κοινωνική ασφάλιση κ.λπ. κ.λπ. Τυχαίο; Δεν νομίζουμε. Ο λόγος στρογγύλεψε, έγινε τυπικός διαχειριστικός λόγος συντηρητικής σοσιαλδημοκρατίκης απόδιλσης, χωρίς καν να υπάρχει προστική σχηματισμού κυβέρνησης, αφού ήταν σαφές ότι η αριθμητική του εκλογικού αποτελέσματος δεν έδινε κυβέρνηση οποιασδήποτε απόχρωσης (εκτός αν κάποια κόμματα επελέγουν ν' αυτοκτονήσουν πολιτικά). Μπορούμε, λοιπόν, να φανταστούμε τι θα γινόταν, αν υπήρχε προπτική σχηματισμού κυβέρνησης με επίκεντρο τον ΣΥΡΙΖΑ!

Παρά την πίκρα και την παραζάλη από το εκλογικό αποτέλεσμα, η ηγεσία του Περισσού έπιασε το νόημα της δήλωσης Τσίπρα και άρχισε να τον «κωλοχτυπάει» από το ίδιο κιόλας το βράδυ των εκλογών. Στην εξαιρετικά μακροσκελή δήλωση που διάβασε η Παπαρήγα έκανε λόγο για την προγραμματική ασφάλεια του ΣΥΡΙΖΑ, για το γεγονός ότι δεν παρουσίασε προεκλογικά

κάποιο αναλυτικό κυβερνητικό πρόγραμμα, εφόσον έλεγε ότι πάρει για κυβέρνηση της Αριστεράς. Αναφέρθηκε στις κατακτήσεις που πάρθηκαν πίσω πριν και μετά το Μνημόνιο, στη στάση των καπιταλιστών απέναντι στους εργαζόμενους, στις ιδιωτικοποίησεις, στην εξωτερική πολιτική με έμφαση στις σχέσεις με ΕΕ, NATO, ΗΠΑ. Από τη Δευτέρα το πρώιμο πήρε μερικά από τα στελέχη του Περισσού συνέχισαν την επίθεση στον ΣΥΡΙΖΑ στην ίδια κατεύθυνση.

Εποι, όταν ο Τσίπρας πήρε τη διερευνητική εντολή από τον Παπούλια και έχοντας ως δεδομένο ότι ουσιαστικά το διμερο-τριμερο της διερευνητικής δεν είναι παρά η αρχή της νέας προεκλογικής εκστρατείας, έβαλε φιλολογικές και φιλεργατικές πινελιές στη δήλωση του. Εκτός των άλλων, διόρθωσε και την πρώτη δήλωσή του, στην οποία έλεγε ότι «η μεγάλη μας άνοδος δεν αποτελεί επιβράβευση ενός κόμματος ή ενός προσώπου, αλλά επιβράβευσης μιας πρότασης, της πρότασής μας για κυβέρνηση της αριστεράς». Στη νέα δήλωση μίλησε για «ώριμη, συνειδητή πολιτική επιλογή».

Μίλησε, λοιπόν, για «ανάγκη άμεσης ακύρωσης εφαρμογής των μέτρων του μνημονίου και ειδικότερα των επαισχυντων εκείνων νόμων που περικόπτουν περιπέτερο μισθωτός και συντάξεις», καθώς και για «ακύρωση των νόμων που καταργούν στοιχειώδη εργασιακά δικαιώματα και ειδικότερα του νόμου που ορίζει ότι άμεσα στις 15 Μάη καταργείται η μετενέργεια και παίουν οι συλλογικές συμβάσεις». Η παρεμβολή της λέξης «περιπέτερο» στην αναφορά για την περικοπή μισθών και συντάξεων για ποιο λόγο έγινε; Για να αναφέρεθε στα μέτρα που προβλέπονται για από εδώ και πέρα και να αποδεχτεί αυτά που έχουν παρθεί μέχρι τώρα. Γραπτή ήταν η δήλωση, άρα δεν υπήρξε φραστικό λάθος.

Ομως, πιο σημαντική από οτιδήποτε άλλο σ' αυτή τη δήλωση ήταν μια φράση ιδιαίτερη στην ανασκόπηση για «τιμωρία των ενόχων» (μετοξύ των οποίων δεν βρίσκονταν οι καπιταλιστές, αλλά μόνο αστοί πολιτικοί που διαχειρίστηκαν την εξουσία), χωρίς ούτε μια στοιχειώδη ανάλυση σε βάθος, ταίριαζε γάντι και με το σλόγκαν των νεοναζί «να ξεβρωμίσει ο τόπος». Δεν πρέπει να ξεχνάμε ούτε την ανέτη συνύπαρξη των καμουφλαρισμένων νεοναζί με τους υπόλοιπους «αγανακτισμένους» στο Σύνταγμα και άλλες πλατείες.

Τέταρτο, τα ΜΜΕ και οι κατευθυνόμενες εταιρίες δημοσκοπήσεων έβαλαν τη ΧΑ στη βεντάλια των κομμάτων που «ψετρούσαν», δίνοντάς της παραπέρα αέρα και απεν

■ Εκλογές 2012

Πίσω και από το καλοκαίρι του 2011

Συντριβή του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ, σεντυπωσιακή άνοδος του ΣΥΡΙΖΑ, του Καμμένου και των νεοναζί, σημαντική άνοδος της αποχής και αδυναμία σχηματισμού κυβέρνησης ήταν το αποτέλεσμα των εκλογών της 6ης Μάη του 2012. Κάποιοι πανηγυρίζουν, κάποιοι μιλούν για «αριστερή στροφή», κάποιοι ονειρεύονται «κυβέρνηση της Αριστεράς» που θα βάλει τέλος στην πολιτική της βαρβαρότητας, όμως το εκλογικό αποτέλεσμα εκφράζει με τον πιο χαρακτηριστικό τρόπο το αδιέξοδο του ελληνικού λαού. Ενα αδιέξοδο που –εκτός των άλλων– σφραγίζεται από την απουσία ισχυρής επαναστατικής πολιτικής οργάνωσης, η οποία θα μπορούσε να σηματοδοτήσει έναν άλλο δρόμο για το κοινωνικό κίνημα.

Οι κάλπες της 6ης Μάη κατέγραψαν το θυμό, την οργή, την άρνηση της κοινωνικής βαρβαρότητας, αλλά και την απελπισία, την πολιτική και κοινωνική ανοργανωσία, τις κοινοβουλευτικές αυτοπάτες, την ανάθεση σε πολιτικούς μεσοίς να δώσουν λύσεις. Ας τα δούμε όλ' αυτά πιο αναλυτικά, αφού πρώτα σημειώσουμε ότι για μια αικόνη φορά είχαμε ψήφο σε συνθήκες κενού κοινωνικού κινήματος, κενού ταξικής πάλης. Στις κάλπες προσήλθε ένας λαός ήττημένος, απογοητευμένος από τα συνεχή χαστούκια, χωρίς πίστη στις δυνάμεις του, κυριευμένος από την έσχατη αυτοπάτη, ότι με την ψήφο του κάτι μπορεί ν' αλλάξει ή έστω να βγάλει το όχτι του.

Αυτοί που πανηγυρίζουν για «αριστερή στροφή» θα πρέπει να μας εξηγήσουν σε τι έγκειται αυτή η στροφή. Γιατί είναι πιο σημαντική από τη μαζική παρουσία του λαού στις πλατείες την εποχή του «κινήματος των αγακτισμένων»; Οι αυτοπάτες ήταν ίδιες τότε και τώρα. Τότε, όμως, ο κόσμος βρισκόταν στους δρόμους (έστω και με διάθεση αποκλειστικά «ειρηνική»), συζητούσε, έβριζε, διαδήλωνε, ενώ τώρα πήγε απλά και έριξε ένα χαρτάκι. Η σύγκριση της περιόδου των «πλατειών» με την προεκλογική περίοδο είναι χαρακτηριστική. Πλην του Περισσού, που είχε τις συνήθεις πειθαρχημένες συγκεντρώσεις του κομματικού του μηχανισμού, οι άλλοι έφαρχον με το φανάρι να βρουν κόσμο. Κυρίως ο μεγάλος νικητής, ο ΣΥΡΙΖΑ. Μετά βίας μαζεύτηκαν τρεις-τέσσερις χιλιάδες νοματαίοι στην κεντρική προεκλογική συγκέντρωση του ΣΥΡΙΖΑ στην Ομόνοια. Ο Τσίπρας, όμως, γνήσιο τέκνο της μιντιακής εποχής, της κατασκευασμένης εικόνας, βγήκε στην εξέδρα λες και απευθυνόταν σε εκατό χιλιάδες και μιμούμενος τον Ανδρέα Παπανδρέου κραύγασε: «Λαέ της Αθήνας, σήμερα εκλέγεις κυβέρνηση της Αριστεράς!»

Αν αυτή είναι η «αριστερή στροφή», να τη χαίρεστε, κύριοι της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, που στην εποχή της σύγχυσης, των αυτοπάτων και των φρούδων ελπίδων, βγήκατε να στηρίξετε τον ΣΥΡΙΖΑ. Αν αυτή είναι η «αριστερή στροφή», να τη χαίρεστε, κύριοι της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, που στην εποχή της σύγχυσης, των αυτοπάτων και των φρούδων ελπίδων, βγήκατε να στηρίξετε τον ΣΥΡΙΖΑ.

Η αποχή που «καίει»

Θα ξεκινήσουμε με την αποχή, όχι γιατί θεωρούμε ότι είναι το πιο σημαντικό φαινόμενο των εκλογών, αλλά γιατί υποτιμήθηκε εντελώς, για ευνόητους λόγους. Η αποχή έφτασε στο 35% και σημείωσε ρεκόρ μεταπολιτευτικής περιόδου (το 2009 ήταν 29%, το 2007 ήταν 25,85% και παλιότερα μικρότερη).

Ενας στους τρεις ψηφοφόρους δεν τήγη να ψηφίσει. Και μη μας πείτε ότι πολλοί δεν είχαν λεφτά να πάνε στην επαρχία, γιατί η αποχή στο λεκανοπέδιο ήταν πάνω από το πανελλαδικό μέσο όρο (39,33% στην Α' Αθήνας, 36,58% στη Β' Αθήνας, 38,36% στην Α' Πειραιά, 32,33% στη Β' Πειραιά). Πρέπει να δεχτούμε, λοιπόν, ότι ένα σημαντικότατο κομμάτι του εκλογικού σώματος αρνήθηκε να μπει στο παταγίδι.

Κάποιοι πιονηροί έχουν έτοιμες τις απαντήσεις: η ουδέτηρη της αποχής προέρχεται από απογοητευμένους Πασόκους. Και γιατί να μην ισχύει το ίδιο για το ΣΥΡΙΖΑ, τη ΔΗΜΑΡ, τον Καμμένο, αλλά και τους μικρότερους αριστερόστροφους σχηματισμούς; Γιατί να δεχόμαστε να βαφτίζει ο Τσίπρας την ψήφο στον ΣΥΡΙΖΑ «συνειδητή επιλογή» και να μην τη βαφτίζουμε απλώς ψήφο διαμαρτυρίας;

Οπως η ψήφος, έτσι και η αποχή δεν κουβαλάει αιτιολογία. Μπορεί να είναι διαμαρτυρία, μπορεί να είναι αδιαφορία, μπορεί να είναι συνειδητή πράξη. Εκείνο που πρέπει να καταγραφεί, λοιπόν, είναι ότι σε εκλογές που ντύθηκαν με διλημματικό χαρακτήρα, που βαφτίστηκαν «οι πιο κρίσιμες μετά το 1974» η αποχή σημείωσε άνοδο. Εμείς, που προπαγανίζαμε την αποχή, πέσαμε έξω. Περιμέναμε ότι θα μειωθεί και αυτή γι' αυτό σημείωσε σημαντική άνοδο.

Αυτό είναι κάτι που πρέπει να το κρατήσουμε, θυμίζοντας αυτό που λέγαμε και όταν προπαγανίζαμε την αποχή ως συνεπή ταξική στάση: σημασία δεν έχει τόσο η στάση μπροστά στην κάλπη όσο η στάση μετά την κάλπη. Μια αποχή που συνοδεύεται από παθητική κοινωνική στάση δεν σημαίνει απολύτως τίποτα. Από την άλλη, είναι αισχρό να υποτιμούν κάποιοι την αποχή, να τη βαφτίζουν προβοκατόρικα ως απολύτικη ή πολιτικά αδιάφορη και την ίδια στιγμή να αποθεώνουν σαν «αριστερή στροφή» την ψήφο στον ΣΥΡΙΖΑ των ψευδών και στη ΔΗΜΑΡ της υποκρισίας.

Συντριβή του δικομματισμού

ΠΑΣΟΚ και ΝΔ συνετριβήσαν. Το ΠΑΣΟΚ έχασε 2.200.000 ψήφους και η ΝΔ 1.100.000 ψήφους. Πλήρωσαν το Μνημόνιο, ως προς αυτό δεν υπάρχει αιματοβόλια. Το ΠΑΣΟΚ πλήρωσε περισσότερο, λόγω, διετίσις, η ΝΔ λιγότερο, λόγω εξάμπινου.

Το ερώτημα που τίθεται είναι αν

ο δικομματισμός τελείωσε. Κάποιοι βιάστηκαν ν' απαντήσουν καταφατικά και οι πρώτοι που το έκαναν ήταν ο Βενιζέλος (καθαρά) και ο Σαμαράς (με μισόλογα)! Είναι και αυτό ένα κόλπο εξευμενισμού του λαού. Τάχαμοι πήραν το μήγυμά του και είναι αποφασισμένοι να το κάνουν πράξη προσχωρώντας στη λογική των κυβερνήσεων συνεργασίας! Θα υποτιμούσαμε τη νοημοσύνη των ανηγόνων μας αν δοκιμάζαμε να κάνουμε ανάλυση για ν' αποδείξουμε την υποκρισία τους.

Από την άλλη, δεν μπορούμε να πούμε ότι ο δικομματισμός τελείωσε οριστικά. Η ελληνική πολιτική παράδοση, και μετά τη χούντα και πριν τη χούντα, δείχνει ότι ο δικομματισμός περνάει κατά περιόδους κρίση, αλλά επιστρέφει δριμύτερος αφού ανασυγκροτηθεί σε νέες βάσεις, κάποιες φορές και με νέα κόμματα τα οποία περιλαμβάνουν τα συντρίμια των παλιών. Ας μη βιαστούμε, λοιπόν, να ξεγράψουμε το ΠΑΣΟΚ και τη ΝΔ.

Σύγουρα περνάμε μια μεταβατική φάση, όμως δεν έχουμε εκείνα τα στοιχεία που θα μας επιπρέψουν να πούμε με σιγουρία ποια ακριβώς είναι η κατεύθυνση της μετάβασης και ποια θα είναι η κατάληξη της. Ισως για μια περίοδο το αστικό πολιτικό σύστημα να είναι κατακερματισμένο και μετά να ανασυγκροτηθεί σε νέες δικομματικές βάσεις. Σενάρια μπορούμε να κάνουμε πολλά (όλα με επιχειρήματα), όμως αυτή η εφημερίδα δεν αρέσκεται σε σενάρια. Προτιμούμε να αναλύουμε τα πράγματα σε όσο μεγαλύτερο βάθος μπορούμε και ν' αναδεικνύουμε την πραγματικότητα που κρύβεται πίσω από τη βιτρίνα.

Εκείνο, λοιπόν, που έχει σημασία να σημείωσουμε είναι πως, όποια κι αν είναι η μορφή του πολιτικού συστήματος που θ' αποκρυπταλλώθει μετά τη σημερινή μεταβατική περίοδο, αυτό θα εξακολουθήσει να είναι αστικό-κοινοβουλευτικό πολιτικό σύστημα εξουσίας. Είτε με κοινωνικοκομματικές είτε με συμμαχικές κυβερνήσεις, είτε με μεγάλες συμπαγείς αντιπολιτεύσεις είτε με μικρές πολυκερματισμένες αντιπολιτεύσεις, το σύστημα αυτό (στο σύνολό του, κυβέρνηση και αντιπολίτευση) θα έχει σαν σκοπό να διαχειρίζεται τη δικτατορία της αστικής τάξης. Γ' αυτό και καταγγέλλουμε ως ευθέως αντιλαϊκή την πολιτική των διάφορων ΣΥΡΙΖΑ και των κολαούζων τους (εξωκοινοβουλευτικών κυρίων), που προσπαθούν να εγκλωβίσουν την εργατική τάξη, το λαό και τη νεολαία από διαχειριστική τους λογική, τνίγοντας μέσα σε αυτοπάτες την προοπτική της κίνησης σε μια ταξική-επαναστατική κατεύθυνση.

Αντιμνημονιακός χυλός

Η πλειοψηφία των αστών αναλυτών, συνεχίζοντας το παταχνίδιο την εποχή των «αγα-

νακτισμένων», εξακολουθούν να κάνουν το διαχωρισμό σε μνημονιακούς και αντιμνημονιακούς. Βάσει αυτού του διαχωρισμού, οι πρώτοι συγκεντρώνουν μόλις 36% και οι δεύτεροι εκτινάσσονται στο 64%.

Αυτός ο διαχωρισμός, όμως, αθροίζει στους αντιμνημονιακούς όχι μόνο το κόμμα του Καμμένου και το ΛΑΟΣ, αλλά και το 7% των νεοναζί. Και βέβαια, νομιμοποιεί πολιτικά τους απενοχοποιεί όσους τους ψήφισαν. Αν μη τι άλλο, το μωσαϊκό που έβγαλαν οι κάλπες αποδεικνύει ότι ο αντιμνημονιακός χυλός είναι ένα φανταστικό δημιούργημα που βολεύει εκείνους που θέλουν να εγκλωβίσουν λαϊκές δυνάμεις στα αστικά σχήματα που «φουσκώνουν» αυτή την περίοδο.

Δεν

Αξιολόγηση από εξωτερικούς αξιολογητές

Αφού έκανε το σχετικό σάου ο Μπαμπινιώτης, με γλάστρες Αδήσις συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες των εκπαιδευτικών, που έσπευσαν να αποδεχτούν το ρόλο, διαβεβαιώνοντας σε όλους τους τόνους ότι ξεκινά μαζί τους «διάλογο από μηδενική βάση» για την αξιολόγηση, που «δεν θα είναι τιμωρητικού χαρακτήρα» και «δεν θα συνδέεται με τις απολύτεις», προχώρησε στο παρασύνθημα.

Πριν αλέκτωρ φωνήσαι, και ενώ ο «διάλογος από μηδενική βάση» είναι, υποτίθεται, σε εξέλιξη, γνωστοποίησε στα σχολεία με σχετική εγκύλιο, ότι ξεκινά η αξιολόγηση των εκπαιδευτικών παράλληλης στήριξης.

Η αξιολόγηση αυτή, που βαρφίζεται «εξωτερική», πραγματοποιείται, σύμφωνα με το σχετικό έγγραφο του υπουργείου Παιδείας, από την ιδιωτική εταιρία (!) INTRAWAY Μονοπρόσωπη ΕΠΕ, η οποία αναδείχθηκε Ανάδοχος του έργου μετά από διαγωνιστική διαδικασία. Η «εξωτερική αξιολόγηση» εντάσσεται «στο πλαίσιο των Πράξεων "Πρόγραμμα εξειδικευμένης εκπαιδευτικής υποστήριξης για ένταξη μαθητών με αναπηρία ή/και ειδικές εκπαιδευτικές ανάγκες" των Αξόνων Προτεραιότητας 1, 2 και 3 του ΕΠ "Εκπαίδευση και Δια Βίου Μάθηση του ΕΣΠΑ 2007-2013"». Προς τούτο, το υπουργείο ενημερώνει ότι το αφέσως επόμενο χρονικό διάστημα θα διανεμηθούν ερωτηματολόγια αξιολόγησης από την εταιρία στα στελέχη της εκπαίδευσης (περιφερειακού διευθυντές, διευθυντές διευθύνσεων, σχολικού σύμβουλοι ειδικής αγωγής, διευθυντές σχολείων, κ.λπ.), στους εκπαιδευτικούς, που έχουν προσληφθεί στο πλαίσιο της εξειδικευμένης εκπαιδευτικής υποστήριξης, στους γονείς των μαθητών και στους λοιπούς συμμετέχοντες (επιμορφωτές και τα ρέστα), ενώ θα πραγματοποιηθούν και συνεντεύξεις.

Το υπουργείο Παιδείας κουνά απειλητικά το δάκτυλο στους εκπαιδευτικούς που θα αρνηθούν να πάρουν μέρος, αποδέχομενο τη σφαγή τους, προειδοποιώντας σχετικά: «η συμμετοχή άλων των εμπλεκόμενων κρίνεται απαραίτητη για την ολοκλήρωσή της (της αξιολόγησης)», ενώ «επισημαίνεται ότι η αξιολόγηση αποτελεί υποχρέωση των δικαιούχων των συγχρηματοδοτούμενων προγραμμάτων του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Ταμείου που έχουν ενταχθεί στο ΕΣΠΑ».

Κοντολογίς, έχουμε κάτι σαν το Μνημόνιο. Αφού οι ευρωπαίοι εταίροι βάζουν ένα μέρος των χρημάτων για να στηριχθούν εκπαιδευτικά (με ημίμετρα), υποτίθεται, τα παιδιά με ειδικές εκπαιδευτικές ανάγκες, τα σκυλιά πρέπει να 'ναι δεμένα, το μέτρο να το δίνει ο βαθμός υποταγής.

Τα παραπάνω, που βρίσκουν πρωτίστως εφαρμογή πάνω στο κεφάλι του καστόν, στον ευαίσθητο και ευάλωτο απ' όλες τις απόψεις χώρο της ειδικής αγωγής, είναι μόνο μια γεύση από την αξιολόγηση που ετοιμάζεται για το σύνολο των εκπαιδευτικών.

Η οποία, σε κάθε περίπτωση θα είναι τιμωρητική, γιατί εδράζεται:

– Πάνω στη δέσμευση της κυβέρνησης απέναντι στα αφεντικά της τρόικας ότι μέσα στο 2012 θα απολυθούν 15.000 δημόσιοι υπάλληλοι, ενώ μέχρι και το 2015 θα πρέπει να έχουν πάρει πόδι πάνω από 150.000. Οι στόχοι αυτοί, που δεν μπορούν να πιαστούν μόνο από τις συνταξιοδοτήσεις, θα καλυφθούν και μέσω των απολύσεων και η νομιμοποίηση αυτής της διαδικασίας στα μάτια της «κοινής γνώμης» θα γίνει μέσω της αξιολόγησης. Εκεί ακριβώς στοχεύει και το νέο μισθολόγιο-βαθμολόγιο των δημόσιων υπάλληλων, που συνδέεται απόλυτα το μισθό με το βαθμό και προβλέπει ποσόστωση για το πέρασμα από τον ένα βαθμό στον άλλον με μοχλό την αξιολόγηση.

– Πάνω στο νόμο 3848/2010, που προβλέπει την ενεργοποίηση του θεσμού του δόκιμου εκπαιδευτικού επί διετία. Ο νεοδιοριζόμενος εκπαιδευτικός στο τέλος του δεύτερου έτους οξιολογείται, ώστε να κριθεί αν είναι κατάλληλος να μονιμοποιηθεί. Σε περίπτωση που δεν κριθεί κατάλληλος παραπέμπεται στις διατάξεις του νόμου 1566/1985, σύμφωνα με τις οποίες είτε μετατάσσεται να υπηρετήσει ως διοικητικός υπάλληλος είτε απολύται.

– Πάνω στο νόμο 2986/2002, που ορίζει ότι η αξιολόγηση είναι περιοδική και αφορά όλους τους εκπαιδευτικούς, ενώ ορίζει και την αξιολογική πυραμίδα και μέρος της διαδικασίας της αξιολόγησης, καθώς και τους γενικούς της στόχους.

– Πάνω στο ασφυκτικό πλαίσιο του «νέου σχολείου», δηλαδή του σχολείου της αγοράς, της ιδιωτικοποιημένης λειτουργίας, της εμπέδωσης απλά των απαραίτητων «δεξιοτήτων για τον 21ο αιώνα», σύμφωνα με τις υποδείξεις του ΟΟΣΑ και του ντόπιου και ευρωπαϊκού κεφαλαίου.

Γιούλα Γκεσούλη

Δώρο στους σχολάρχες

Στην εκπνοή της θητείας του ως διορισμένου υπουργού της Παιδείας στην κυβέρνηση του Παπαδήμ(ι)ου, κυριολεκτικά στο παρά πέντε των εκλογών, ο Μπαμπινιώτης φρόντισε να κάνει ένα δώρο στον εαυτό του και στη συντεχνία του, τον ογγελικό κόσμο των σχολαρχών, ποιώντας - κατά τη λαϊκή παροιμία-φρονιμώς πριν πεινάσει (πριν πάρει την όγουσα δηλαδή από το υπουργείο).

Επικεφαλής ο ίδιος των 29 ιδιωτικών σχολείων της Φιλεκπαίδευτικής Εταιρίας (κατά δήλωσή του τελούσε υπό παραίτηση κατά τη χρόνο που ήταν υπουργός), σκέφθηκε πως τώρα που κρατούσε στα χέρια του και το πεπόνι και το μαχαίρι, ήταν η κατάλληλη ευκαιρία να πρωθήσει θέματα που είχαν να κάνουν πρωτίστως με την ταύπη των σχολαρχών. Καταρχάς, προσπάθησε τρεις φορές να φέρει τροπολογία, σύμφωνα με την οποία δίνονταν το προνόμιο στους σχολάρχες των «αναιτιολόγητων» απολύτευσεων των ιδιωτικών εκπαιδευτικών. Επειδή, όμως, οι ιδιωτικοί εκπαιδευτικοί αντέδρασαν, ο Μπαμπινιώτης αναγκάστηκε να κάνει πίσω, δεδομένης και της προεκλογικής περιόδου, και να διακηρύξει ότι εγκανιάζει τάχι «διάλογο», κατά την προσφιλή του αρμόδιοι για το ζήτημα Υπουργείου Εργασίας, ο κ. Μπαμπινιώτης κάνει ένα απίστευτο δώρο εκατομμυρίων ευρώ στον εαυτό του και στους ιδιοκτήτες ιδιωτικών σχολείων που είχαν παράνομα περικόψει τους μισθούς των ιδιωτικών εκπαιδευτικών εκπαίδευτικών, κατά παράβαση της Διαιτητικής Απόφασης 31/2010, των γνωμοδότησεων του ΓΛΚ και εγκυλίου του Υπουργείου Εργασίας και ήταν υποχρεωμένοι, μετά από δεκάδες αποφάσεις των επιθεωρήσεων εργασίας, να επιστρέψουν τα κλεμμένα χρήματα.

Την ημέρα, όμως, που το προεκλογικό κλίμα ήταν στο φόρτε του και τα σχολεία κλειστά, την Παροικεύ 4 Μαΐου, ο Μπαμπινιώτης, κυριολεκτικά σαν τον κλέφτη, φρόντισε να αρπάξει τους μισθούς των ιδιωτικών εκπαιδευτικών. «Κατοχύρωσε στην πράξη το προνόμιο των ιδιωτικών

εκπαιδευτικών» (έτσι ακριβώς αναφέρει το δελτίο Τύπου του υπουργείου Παιδείας) να μισθοδοτούνται σύμφωνα με το ενιαίο φτωχολόγιο-βαθμολόγιο, προκαλώντας έτσι μείωση των αποδοχών τους. Συγκεκριμένα, ο υπουργός Παιδείας έκανε δεκτή ομόφωνη γνωμοδότηση του Γ' Τμήματος του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους (214/2012), προκειμένου να καλύψει τις παράνομες περικοπές που είχαν κάνει σχολάρχες στους μισθούς των εκπαιδευτικών τους από το υπουργείο.

Η διαίτηρη «σπουδή» του υπουργού εξόργισε την ΟΙΕΛΕ (Ομοσπονδία Ιδιωτικών Εκπαιδευτικών Λειτουργών Ελλάδας), η οποία καταγγέλλει ότι: «Με μια γνωμοδότηση «φάντασμα», η οποία τρέχει παράλληλα με αντίστοιχη ερώτηση του πλέον αρμόδιου για το ζήτημα Υπουργείου Εργασίας, ο κ. Μπαμπινιώτης κάνει ένα απίστευτο δώρο εκατομμυρίων ευρώ στον εαυτό του και στους ιδιοκτήτες ιδιωτικών σχολείων».

Ο Μπαμπινιώτης, βέβαια, έκανε το μαύρο-άσπρο, ισχυριζόμενος ότι με την πράξη του αυτή οι ιδιωτικοί εκπαιδευτικοί «διασφαλίζονται από τον κίνδυνο υπαγωγής τους σε ατομικές συμβάσεις εργασίας»!

Οι ιδιωτικοί εκπαιδευτικοί, όμως, καταγγέλλουν ότι «μέσω της γνωμοδότησης, χαρίζονται σκανδαλωδώς εκατομμύρια ευρώ στους ιδιοκτήτες ιδιωτικών σχολείων».

Στο δελτίο Τύπου η ΟΙΕΛΕ δηλώνει ότι κατέθεσε «εξώδικη πρόσκληση-διαμαρτυρία (ΑΠ 23212/7-5-2012) προς τον Υπουργό Παιδείας, με την οποία του επισημαίνει ότι η υπογραφή του στη γνωμοδότηση αυτή συνιστά βαρύτατη παράβαση καθήκοντος» και γνωστοποιεί ότι «θα προβεί σε ποινική διωξη εναντίον του Υπουργού Παιδείας, κ. Μπαμπινιώτη και εναντίον όλων εμπλέκονται στη δυσάρδια αποτίθεση».

Γιούλα Γκεσούλη

Οι τραπεζίτες τη δουλειά τους

Την περασμένη Τρίτη, όταν τα φώτα της δημοσιότητας ήταν στραμμένα στις πολιτικά καντρίλιες του Τσίπρα, διεξήχθη μια ακόμη δημοπρασία εξάμηνην εντόκων γραμματίων του δημοσίου, προκειμένου ουσιαστικά να ανανεωθούν τα εξάμηνα γραμμάτια που έχουν αγοράσει σε προηγούμενη έκδοση οι τραπεζίτες και λήγουν σε μερικές μέρες.

Οπως κατ' επανάληψη έχουμε γράψει, από το πρώτο κιόλας Μν

■ Σκάνδαλο Πόρτο Καρράς

Απλόχερη βοήθεια στον Κ. Στέγγο

Εδώ και χρόνια, έχουμε ανοιχτό μέτωπο ενάντια στον ιδιοκτήτη του Πόρτο Καρράς Κ. Στέγγο που βάζει λυτούς και δεμένους για να νομιμοποιήσει την άδεια 199/2010 και να μπορέσει να οικοδομήσει 585 βίλες σε δάσος 17.500 στρεμμάτων στο Νέο Μαρμαρά Χαλκιδικής. Πρόκειται για το δάσος που πήγε να αποχαρακτηρίσει ο πρώην υπουργός του ΠΑΣΟΚ Χ. Πάχτας, με την περιβόλητη ντροπολογία που είχαν καταθέσει έντεκα πρώην βουλευτές του ΠΑΣΟΚ. Όσο αναπνέουμε θα παλεύουμε με όσα μέσα διαθέτουμε για να χαλάσουμε τα σχέδια του Κ. Στέγγου και των παραργόντων, αυτοδιοικητικών και κυβερνητικών.

Την περίοδο από το 2008 μέχρι τον Ιούλη του 2010, ο Κ. Στέγγος ασκεί πίεσεις προκειμένου οι δασικές υπηρεσίες της πρώην Περιφέρειας Κεντρικής Μακεδονίας και του νομού Χαλκιδικής να παρανομήσουν και με πράξη χαρακτηρισμού να αποχαρακτηρίσουν το δάσος των 17.500 στρεμμάτων. Οι υπηρεσιακοί παράγοντες δεν τόλμησαν να αποχαρακτηρίσουν το δάσος. Σ' αυτή τη θετική εξέλιξη, χωρίς να θέλουμε να ευλογήσουμε τα γένια μας, συμβάλλαμε καταλυτικά και εμεις.

Ο Κ. Στέγγος, όμως, δεν παραιτήθηκε από το σύρχο του αποχαρακτηρισμού του δάσους. Κατέφυγε σε τοπικούς παράγοντες της Χαλκιδικής και στον πρώην νομάρχη Χαλκιδικής και νυν δήμαρχο Πολυγύρου Α. Ζωγράφο. Ολοι αυτοί έδρασαν παράνομα και πέτυχαν να βγει το Σεπτέμβρη του 2010 η άδεια 199, με την οποία ο Κ. Στέγγος μπορούσε να χτί-

σει τις 585 βίλες.

Πρώτος ο πρώην βουλευτής του ΠΑΣΟΚ Α. Λαφαζάνης, στις αρχές Νοέμβρη του 2010, με καθυστέρηση δύο μηνών, αποκαλύπτει αυτή την καραμπινάτη παρανομία, με προφανή στόχο να μην εκλεγεί δήμαρχος ο Α. Ζωγράφος και όχι για να προστατέψει το δάσος από την παράνομη δύναση. Εμείς αξιοποιήσαμε την καταγγελία Λαφαζάνη και συνεχίσαμε τις αποκαλύψεις μας.

Ετοι, ο δήμαρχος Πολυγύρου Α. Ζωγράφος και η πρώην υπουργός Περιβάλλοντος, Ενέργειας και Κλιματικής Έλλας Τ. Μπιμπιλή αναγκάστηκαν να παρέμβουν και να δώσουν εντολή στον αρμόδιο υπηρεσιακό παράγοντα της Πολεοδομίας Χαλκιδικής Μ. Τοτικίδη.

Ο δήμαρχος Α. Ζωγράφος, αντί ν' ακολουθήσει την πεπατήμενη, δηλαδή να εκδώσει και νούργια απόφαση ανάθεσης αρμοδιοτήτων στον Μ. Τοτικίδη, αντί να του δώσει εντολή να εκδώσει νέα απόφαση για την ανάληση της άδειας 199/2010. Αυτή η απόφαση εξόργισε τον ιδιοκτήτη του Πόρτο Καρράς, που κατέφυγε στη βοήθεια του γενικού γραμματέα Αποκεντρωμένης Διοίκησης Μακεδονίας-Θράκης Θ. Σιώκο.

Η αικρωτική απόφαση της άδειας 199/2010 βγήκε στις 4 Μάη του 2011 και μετά από λίγες μέρες έλαβε γνώση η «ΠΟΡΤΟ ΚΑΡΡΑΣ ΑΝΩΝΥΜΗ ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΗ ΤΕΧΝΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ». Αντί όμως η εταιρία να κάνει προσφυγή έγκαιρα και μέσα στις προθεσμίες των 15 ή των 30 ημερών, που προβλέπονται, προσέφυγε στις 24 Ιουνίου του 2011. Προσέφυγε εκπρόθεσμα, γιατί περίμενε από την τότε υπουργό

Περιβάλλοντος, Ενέργειας και Κλιματικής Έλλας να κάνει δεκτή τη γνωμοδότηση 5/2011 του Β' Τμήματος του ΝΣΚ, ενώ παράλληλα ήταν σίγουρη, ότι ο Θ. Σιώκος θα έκανε δεκτή την προσφυγή της και δεν θα έθετε ζήτημα εκπρόθεσμου στο χρόνο προσφυγής.

Ο Θ. Σιώκος έκανε δεκτή την προσφυγή της εταιρίας του Κ.Στέγγου με το ανυπόστατο επιχείρημα, ότι ο Μ. Τοτικίδης δεν ήταν αρμόδιος να ακυρώσει την άδεια 199/2010! Για να μην πλατυτάξουμε, θυμίζουμε ότι με δημοσιεύματά μας αποδείξαμε, ότι ο Μ. Τοτικίδης ήταν ο καθ' ύλην αρμόδιος να υπογράψει την ανάληση της άδειας και ότι ο ισχυρισμός Σιώκου ήταν προσχηματικός.

Ο δήμαρχος Α. Ζωγράφος, αντί ν' ακολουθήσει την πεπατήμενη, δηλαδή να εκδώσει και νούργια απόφαση ανάθεσης αρμοδιοτήτων στον Μ. Τοτικίδη, αντί να του δώσει εντολή να εκδώσει νέα απόφαση για την ανάληση της άδειας 199/2010, ξεμπερδεύοντας έτσι με τις μηχανορραφίες του Θ. Σιώκου, προτίμησε να καταθέσει εκπρόθεσμη προσφυγή στην Β' Ειδική Επιτροπή του άρθρου 152 του Κώδικα Δήμων και Κοινοτήτων. Επόμενο ήταν η Ειδική αυτή Επιτροπή να εκδώσει στην 9η συνεδρίασή της, της 19ης Δεκέμβρη 2011, απόφαση με την οποία χαρακτήρισε την προσφυγή Ζωγράφου ως εκπρόθεσμη.

Εμείς την απόφαση αυτή την πήραμε στις 3 Μάη του 2012. Αρχικά, επικοινωνήσαμε με τον δήμαρχο Α. Ζωγράφο για να τον ρωτήσουμε σε τι ενέργειες θα προβεί. Μας απάντησε, ότι θα εκδώσει νέα απόφαση, για

να δώσει τις αρμοδιότητες στον Μ. Τοτικίδη, ότι θα στελει την απόφαση αυτή στο ΦΕΚ (κάτι που δεν χρειάζεται, γιατί αυτές οι αποφάσεις δεν δημοσιεύονται στο ΦΕΚ) και ότι θα δώσει σχετική εντολή στον Μ. Τοτικίδη.

Μέχρι τώρα εκδόθηκε μόνο η απόφαση για τις αρμοδιότητες του Μ. Τοτικίδη (στο πλαί-

σιο απόφασης για όλους τους προϊσταμένους υπηρεσιών του Δήμου). Οι αρμόδιοι υπηρεσιακοί παράγοντες, όμως, μέχρι την Τετάρτη 9 Μάη, δεν είχαν ενημερωθεί από τον Α. Ζωγράφο προκειμένου να κινηθούν οι διαδικασίες για να ξαναεκδοθεί απόφαση ακύρωσης της άδειας 199/2010. Αυτές οι κινήσεις, όπως αντι-

λαμβάνεστε, δεν είναι ούτε τυχαίες ούτε αθώες. Ανοίγουν το δρόμο στο Κ. Στέγγο να οικοδομήσει τις 585 βίλες. Επιβάλλεται, λοιπόν, ο προϊστάμενος του αρμόδιου τμήματος της Πολεοδομίας Χαλκιδικής Μ. Τοτικίδης να πάρει την υπόθεση στα χέρια του και να ακυρώσει, για μια φορά ακόμη, την άδεια 199/2010.

Αυτές οι κινήσεις, όπως αντι-

■ Υποψήφιος με το νόμο Διαμαντοπούλου ο βουλευτής του ΣΥΡΙΖΑ Γ. Σταθάκης

Αντε, και υπουργός!

Μετά τις εκλογές, ο ΣΥΡΙΖΑ πλασάρει στα Τηλεοπτικά παράθυρα μια νέα πολιτική περούνα. Μετά τη γκάφα του Στρατούλη με τις καταθέσεις, επιστρατεύτηκε ο νεοεκλεγείς βουλευτής Χανίων Γιώργος Σταθάκης, οικονομολόγος, για να δημιουργηθεί μια ασπίδα προστασίας έναντι νέων γκαφών τύπου Στρατούλη.

Μπορεί για το τηλεοπτικό κοινό ο κ. Σταθάκης να είναι καινούργιο πρόσωπο, ο ίδιος όμως κάθε άλλο παρά φρέσκος είναι στην πολιτική πιάτσα και την πανεπιστημιακή πιάτσα. Είναι καθηγητής στο Τμήμα Οικονομίας της Σχολής Κοινωνικών Επιστημών του Πανεπιστήμιου Κρήτης, συνδικαλίζεται στο πανεπιστήμιο, πολιτεύεται με τον ΣΥΡΙΖΑ (ήταν και υποψήφιος περιφερειαρχης Κρήτης).

Δεν ήμασταν εκεί, αλλά υποθέτουμε ότι ο κ. Σταθάκης ήταν παρών στη συνάντηση-σύου που οργάνωσε ο Τσίπρας με πρωτάνεις την περασμένη Τετάρτη, προκειμένου να χαιρετίσει την αντίστασή τους στο νόμο Διαμαντοπούλου και να τους πει ότι αποτελεί «προγραμματική δέσμευση» του ΣΥΡΙΖΑ (αν και «δεν το βάλαμε στους πέντε άξονες» – γιατί άραγε;) «να υπάρξει ο συντομότερο δυνατό αναστολή του σημερινού νόμου και αντικατάσταση από ένα νόμο που θα τυγχάνει της ευρείας υποστήξεως της πανεπιστημιακής και ακαδημαϊκής κοινότητας». Αναφωτίμαστε, αν ήταν παρών ο κ. Σταθάκης, να κοκκίνησε από ντροπή, να έσκυψε το κεφάλι αποφρέγοντας να κοιτάξει στα μάτια τους συναδέλφους του;

Ναι, καλά καταλάβατε. Ο αρχομανής κ. Σταθάκης είναι από εκείνους που έσπευσαν να θέσουν υποψηφιότητα για τα «συμβούλια» που προέβλεπε ο νόμος Διαμαντοπούλου. Οχι κάποια μακρινή εποχή, αλλά μόλις τον περασμένο Φελεβάρη. Την ώρα που οι συνάδελφοί του ογκωνίζονταν (κυρίως με νομικά μέσα, αλλά ογκωνίζονταν) ενάντια στο νόμο, την ώρα που οι φοιτητές αικόνων με τοαμπουκά κάθε εκλογική διαδικασία που προέβλεπε αυτός ο νόμος, ο κ. Σταθάκης προσπαθούσε να εκλεγεί ως «εσωτερικό μέλος του Α' Συμβουλίου του Πανεπιστημίου Κρήτης».

Οπως γνωρίζουμε, η Διαμαντοπούλου ξεφτίλιστηκε μέχρι να συγκροτήσει τις οργανωτικές επιτροπές που θα έκαναν τις εκλογές κι ακόμα περισσότερο ξεφτίλιστηκαν εκείνοι οι πανεπιστημιακοί που πήραν μέρος σ' αυτές τις επιτροπές. Ακόμα και πανεπιστημιακοί που δεν ήταν αντίθετοι στο νόμο απέφυγαν να πάρουν μέρος στις οργανωτικές επιτροπές, για να μη στηγανιστούν και γίνουν διακυτούμενοι.

Στο Πανεπιστήμιο Κρήτης, όταν προκηρύχτηκαν εκλογές, οι Ενιαίοι Φορείς Διδασκόντων

τριών Σχολών, μεταξύ των οποίων και η Σχολή Κοινωνικών Επιστημών, στην οποία ανήκει ο κ. Σταθάκης, κατέθεσαν προσφυγή στο ΣΤΕ ενάντια στη συγκρότηση της οργανωτικής επιτροπής από τη Διαμαντοπούλου. Η προσφυγή έγινε στις 20 Γενάρη 2012. Τρεις μέρες μετά, στις 23 Γενάρη 2012, όπως προκύ

ANTIKYNOVNIKA

Δύο χιλιάδες δώδεκα. Μεγάλη κατηφόρα...

Χρέος μας η ανατροπή. Φωτιά-τσεκούρι, τώρα!

«Ψήφισα ενάντια στο σύνταγμα, όχι γιατί περιέχει πράγματα που κατακρίνωνται και δεν περιέχει πράγματα που επιδοκιμάζων. Ψήφισα ενάντια στο σύνταγμα γιατί είναι σύνταγμα» (Pierre Joseph Proudhon).

Και τώρα εγέρθουσαν σύντροφοι (τι βαθιά γνώση των ελληνικών έχεις ελληναρά αγάπη μου!) γιατί έτσι απαιτεί το σαβούρα βίβρ και τα νέα πολιτικά ήδη που μια αδώνα και απατημένη μερίδα που δεν ήξερε, εισήγει (και όχι «εισήγαγε», γιατί δεν θα είναι καθόλου στιγμιαία η πράξη και τα αποτέλεσματα της) στην πολιτική και πωλητική ζωή του τόπου. Αφήνουμε την πολιτική ανάλυση των αποτελεσμάτων στην αποδεδειγμένα εύστοχη/καίρια αρδογραφία και στις στήλες της «Κ» και κρατάμε το υψηλότατο ποσοστό αποχής, παρά τις περί του αντιδέσμου προεκλογικές ενδείξεις. Άλλωστε δε χρειαζόμασταν σελίδες επί σελίδων για να πειργράψουμε τις εκλογές και το παζάρι που ακολούθησε αμέσως. Μια σελίδα χρειάζεται μόνο για τον σχολιασμό των περί τον Τσίπρα κινήσεων και ανακοινώσεων, αυτής του Κ.Κ.Ε. μη εξαιρούμενης [σαν κακές πεδερές και κακιασμένες γειτόνισσες αντιδρούν εκεί στον Περισσό].

«Παραγός κάθε λεχίτη, ξενοσκύφης, ξενογλύφης / προσκύνα τον όποιον τύχει, παλιοταγματαφαλίτης / της πατρίς άξιος πολίτης» [Χρήστος Κατσιγιάννης – «Ο άξιος πολίτης»].

Ξαναγέρθουσαν! Σεβασμό σε κάθε μ' άλλα κάπου μιλάει! Αυτό απαιτούνταν τα νέα αίμη. Λοιπόν, γεγονός είναι πάντως ότι το πωλητικό σύστημα εξακολουθεί να ψάχνεται. Κάποτε έψαχναν πεταλωτή για να φτιάξει το πέταλο του Μαλιακού, οι μαλιάκες. Αργότερα ίσως να ψάχνουν ορδοπεδικό για τα πόδια της Χαλκιδικής και ΩΡΑ για τη μύτη του Σουνίου. Κανένας κερατάς για το κέρατό τους, υπάρχει; Μιλάμε για μια δυσώδη παρασιτική κλίκα που προσπαθεί να επιβίωσε, καταρρίπτοντας ακόμα και τα προσχήματα όταν χρειαστεί. Τα παραδείγματα άπειρα και σύντομα δεν θα δουμένει το ζοφερό, γερασμένο πρόσωπο της αστικής εξουσίας πίσω από την «ανανέωση» του πωλητικού σκηνικού...

«Όπως αργεί τ' απόλιτα να γίνει κοφτερό και χρήσιμο μαχαίρι, έτσι αργούν κι οι λέξεις ν' ακονιστούν σε λόγο. Στο μεταξύ, όσο δουλεύεις στον τροχό πρόσεχε μην παρασυρθείς, μην ξιπαστείς απ' τη λαμπρή αλληλουχία των σπινδήρων. Σκοπός σου εσένα το μαχαίρι» [Άρης Αλεξάνδρου – «Το μαχαίρι»].

Αν η Κοκκινοσκουφίτσα δεν επέβαλε αυτολογοκρισία, δα ομολογούσε την ανασχυντία της. Απορώ πώς μπορώ να συγκρατώ τα δάκρυά μου τέτοιες ώρες! Ξαναγέρθουσαν σύντροφοι, να κάνουμε ένα προσκλητήριο πωλητικά νεκρών. Κι ας παιανίσει ένα τραγούδι του Μανώλη Μητσιά, του Αντώνη Ρέμου, του Μιχάλη Χατζηγιάννη, των παιδιών που αποτρίζαν τον Αντώνη Σαμαρά [ο πρώτος κουμπάρος γαρ....]. Πάλι, δεν εκλέγονται και χάνονται οι Αντούλες [Διαμαντούλου και Νταλάρα, τζάμια το ένα τέταρτο των συναυλιών του Γιώργου που πρόλαβε να γίνει]. Πάνε η Τώνια Αντωνίου [καμία σχέση με τον Τόνι Αντωνί ή με τον Χάρρυ Κλυνν], η Κατερίνα Μπατζέλη, ο πολύς Πάιλος Γερουλάνος, ο Παντελής Οικονόμου, την παπούτσισα και ο Χρήστος Πλαπούτσης. Πάιει ο Γιάννης Ραγκούσης, ο συμπαθέστατος τη όψη Πέτρος Ευδημίου, ο Γιώργος Κουτουρμάνης, η νεότατη χαμηλοσυνταξιούχος Μιλένα Αποστολάκη, ο ανειδίκευτος οδοντίατρος Δημήτρης Ρέππας, ο Χρήστος Πρωτόπαπας, ο ποιητής Τηλέμαχος Χυτήρης, η Μαριλίτα Ξενογιαννακοπούλου και η Ροδούλα Ζήση, ο Γρηγόρης Νιώτης [πού είσαι νιότη...], ο Νάσος Αλευράς και ο Γιάννης Διαμαντίδης, οι Θεοσαλονικείς Χρύσα Αράπογλου, Γιάννης Μαγκριώτης και Εύα Καϊλή [τέλος τα οφθαλμόλουτρα και οι Ξυνίδεις –πάτει και αυτός– καλτοδέτες], ο Λέσβιος Νίκος Σηφουνάκης και ο Καστοριάνος Φίλιππος Πλεσάλνικος. Και να τ' αντί τον μόνο αυτού οι ηρωικές πεσόντες ανδυπολοχαγοί, ιππολοχαγοί και λοχαγοί του δικομματικού διάσου... «Καρδιά μου πώς / καρδιά μου πώς αντέχεις» μέσα σ' αυτό το δρήνο [three; No]...

Συγκινητική –τα δάκρυά μας συνεχίζουν να ρέουν σαν ποτάμι– η δήλωση Μπαρόζο ότι «η Κομισιόν δα αναλάβει δράση –χρησιμοποιώντας μάλιστα όλους τους διαδέσμους μηχανισμούς– ώστε να ορίσει τι συνιστά ένα νεοναζιστικό κόμμα και να δει τις εδινέκες νομοδεσίες πάνω σε αυτό το δέμα». Μάλιστα, ο ίδιος «τόνισε» ότι «η επιτροπή δεν διαστάσει να χρησιμοποιήσει όλους τους μηχανισμούς που διαθέτει για να δράσει εναντίον όλων εκείνων που προσβάλλουν το κοινοτικό δίκαιο και τη δεμελιάδη χάρτα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων». Πώσες συγκινήσεις να αντέξει και μάλιστα απαντώ; Μη σκεφτούμε και ότι η Μαρίκα Μητσοτάκη έφυγε πριν δει τον πωλητικό δάνατο της κόρης της [παραλείψαμε να μηνημονεύσουμε τη Ντόρα στο παραπάνω προσκλητήριο, αλλά μάλλον δεν είναι η μόνη].

«Δεν δα επαναστάτισουν αν δεν αποκτήσουν συνείδηση και δεν δα αποκτήσουν συνείδηση αν δεν επαναστάτισουν» [George Orwell].

Κοκκινοσκουφίτσα

ΑΝΟΙΚΕΙΩΣΗ

Χάινερ Μίλερ: Η Μηχανή Αμλετ

So, show must go on!

Tι είναι «Η Μηχανή Αμλετ»; Τι εξομολογείται ο Χάινερ Μίλερ; Τι κρύβεται πίσω από το χάος των ποιητικών λέξεων; Πώς μπορεί να κατανοήσει ο θεατής ένα τόσο δύσκολο έργο που δεν είναι καν θεατρικό έργο με την κλασική έννοια του όρου; Τι σημαίνουν οι σκόρπιες σκηνές που το συναπτοτελούν; Ποια είναι η στόχευσή του και ποια η σκοπιμότητά του στις σημερινές συνθήκες;

Αυτά είναι μερικά από τα ερωτήματα στα οποία έπρεπε να απαντήσει η νεοσύστατη καλλιτεχνική ομάδα «Ανοικείωση», όταν οπορτάστησε ν' αναμετρηθεί με τη «Μηχανή Αμλετ». Οι απαντήσεις ήταν μια μεγάλη έκπληξη.

Αλλά ας δούμε πρώτα τι είναι «Η Μηχανή Αμλετ». Προκειται για το πιο πεσιμιστικό έργο του γερμανού δραματουργού. Ο ίδιος υπήρξε εκ των επιγόνων του Μπρεχτ, σημαίνοντας την ανατολικογερμανική διανόσηση, καλλιτεχνικό διευθυντής του Berliner Ensemble πριν το τέλος της ζωής του. «Η Μηχανή Αμλετ», γραμμένη το 1977, είναι στην πραγματικότητα μια εν πολλοίσι σπαρακτική εξομολόγηση του ίδιου του συγγραφέα που βίνει τη σατιρική της ανατολικογερμανική διανόσηση, καλλιτεχνικό διευθυντής του Berliner Ensemble πριν το τέλος της ζωής του. «Η Μηχανή Αμλετ», γραμμένη το 1977, είναι στην πραγματικότητα μια εν πολλοίσι σπαρακτική εξομολόγηση του ίδιου του συγγραφέα που βίνει τη σατιρική της ανατολικογερμανική διανόσηση, καλλιτεχνικό διευθυντής του Berliner Ensemble πριν το τέλος της ζωής του. «Η Μηχανή Αμλετ», γραμμένη το 1977, είναι στην πραγματικότητα μια εν πολλοίσι σπαρακτική εξομολόγηση του ίδιου του συγγραφέα που βίνει τη σατιρική της ανατολικογερμανική διανόσηση, καλλιτεχνικό διευθυντής του Berliner Ensemble πριν το τέλος της ζωής του. «Η Μηχανή Αμλετ», γραμμένη το 1977, είναι στην πραγματικότητα μια εν πολλοίσι σπαρακτική εξομολόγηση του ίδιου του συγγραφέα που βίνει τη σατιρική της ανατολικογερμανική διανόσηση, καλλιτεχνικό διευθυντής του Berliner Ensemble πριν το τέλος της ζωής του. «Η Μηχανή Αμλετ», γραμμένη το 1977, είναι στην πραγματικότητα μια εν πολλοίσι σπαρακτική εξομολόγηση του ίδιου του συγγραφέα που βίνει τη σατιρική της ανατολικογερμανική διανόσηση, καλλιτεχνικό διευθυντής του Berliner Ensemble πριν το τέλος της ζωής του. «Η Μηχανή Αμλετ», γραμμένη το 1977, είναι στην πραγματικότητα μια εν πολλοίσι σπαρακτική εξομολόγηση του ίδιου του συγγραφέα που βίνει τη σατιρική της ανατολικογερμανική διανόσηση, καλλιτεχνικό διευθυντής του Berliner Ensemble πριν το τέλος της ζωής του. «Η Μηχανή Αμλετ», γραμμένη το 1977, είναι στην πραγματικότητα μια εν πολλοίσι σπαρακτική εξομολόγηση του ίδιου του συγγραφέα που βίνει τη σατιρική της ανατολικογερμανική διανόσηση, καλλιτεχνικό διευθυντής του Berliner Ensemble πριν το τέλος της ζωής του. «Η Μηχανή Αμλετ», γραμμένη το 1977, είναι στην πραγματικότητα μια εν πολλοίσι σπαρακτική εξομολόγηση του ίδιου του συγγραφέα που βίνει τη σατιρική της ανατολικογερμανική διανόσηση, καλλιτεχνικό διευθυντής του Berliner Ensemble πριν το τέλος της ζωής του. «Η Μηχανή Αμλετ», γραμμένη το 1977, είναι στην πραγματικότητα μια εν πολλοίσι σπαρακτική εξομολόγηση του ίδιου του συγγραφέα που βίνει τη σατιρική της ανατολικογερμανική διανόσηση, καλλιτεχνικό διευθυντής του Berliner Ensemble πριν το τέλος της ζωής του. «Η Μηχανή Αμλετ», γραμμένη το 1977, είναι στην πραγματικότητα μια εν πολλοίσι σπαρακτική εξομολόγηση του ίδιου του συγγραφέα που βίνει τη σατιρική της ανατολικογερμανική διανόσηση, καλλιτεχνικό διευθυντής του Berliner Ensemble πριν το τέλος της ζωής του. «Η Μηχανή Αμλετ», γραμμένη το 1977, είναι στην πραγματικότητα μια εν πολλοίσι σπαρακτική εξομολόγηση του ίδιου του συγγραφέα που βίνει τη σατιρική της ανατολικογερμανική διανόσηση, καλλιτεχνικό διευθυντής του Berliner Ensemble πριν το τέλος της ζωής του. «Η Μηχανή Αμλετ», γραμμένη το 1977, είναι στην πραγματικότητα μια εν πολλοίσι σπαρακτική εξομολόγηση του ίδιου του συγγραφέα που βί

Επιμένουν στην «κινεζοποίηση»

Την Ελλάδα επελεξε ως παράδειγμα εργασίας η γενική διευθύντρια του ΔΝΤ Κριστίν Λαγκάρντ, σε ομιλία που έκανε την περοσμένη Δευτέρα στο Πανεπιστήμιο της Ζυρίχης. Ήταν μια ομιλία γεμάτη ψέματα, η οποία όμως έδειξε καθαρά πώς στόχος του διεθνούς χρηματιστικού κεφαλαίου δεν είναι το κρατικό χρέος (γ' αυτό, άλλωστε, και το «κούρεψε» με μεγάλη ευκολία, ώστε να το φέρει σε διαχειρίσιμο επίπεδο), αλλά η «κινεζοποίηση» της εργατικής τάξης (βλ. <http://www.imf.org/external/np/speeches/2012/050712.htm>).

Στην ομιλία της η Λαγκάρντ μήισε για την «ανάπτυξη». Για να έρθει η πολυπόθητη «ανάπτυξη», θα πρέπει να ξεπεραστούν τρία εμπόδια, είπε. Το ένα έχει να κάνει με το δημόσιο χρέος, το προστό του οποίου ως προς το ΑΕΠ αναμένεται να εκτιναχθεί στο 109% για τις ανεπτυγμένες οικονομίες, προστό ρεκόρ μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Γ' αυτό το χρέος θα πρέπει να μειωθεί μέσω δημοσιονομικών προσαρμογών. Η Λαγκάρντ παραδέχτηκε ότι η Ευρωζώνη θα περάσει «ήπια ύφεση» κι ότι αν η ανάπτυξη είναι χειρότερη του χρόνου, οι χώρες «θα πρέπει να επικεντρωθούν στα δημοσιονομικά μέτρα παρά στους δημοσιονομικούς στόχους» (σ.σ. οι εμφάσεις της Λαγκάρντ).

«Με άλλα λόγια –είπε η Λαγκάρντ– δεν θα πρέπει να σγωνιστούν (σ.σ. τα κράτη) ενάντια σε οποιαδήποτε πτώση των φορολογικών εσόδων ή αύξηση των δαπανών που προκαλούνται αποκλειστικά και μόνο επειδή η οικονομία εξασθενεί». Τι σημαίνει αυτό; Οτι είναι τα δημοσιονομικά μέτρα που έχουν σημασία και όχι οι στόχοι. Το κράτος μπορεί να δώσει, για παράδειγμα, χρήμα για να στηρίξει τους τραπεζίτες και λοιπούς καπιταλιστές, αφού η οικονομία εξασθενεί, αλλά αυτό δεν θα πρέπει να το νοιάζει. Φυσικά ούτε λόγος για αύξηση των μισθών, ιδιαίτερα σε χώρες σαν την Ελλάδα που οι εργαζόμενοι... τρώνε με χρυσά κουτάλια!

Το δεύτερο εμπόδιο που πρέπει να ξεπεραστεί είναι τα προβλήματα των τραπεζών. Σύμφωνα με την τελευταία έκθεση του ΔΝΤ (Global Financial Stability Report), οι ευρωπαϊκές τράπεζες θα μειώσουν το ενεργητικό τους κατά 2 τρισ. ευρώ (προστό 7%) μέχρι το τέλος του επόμενου χρόνου, πουλώντας χρεόγραφα και περιουσιακά στοιχεία. Αυτό θα έχει σαν συνέπεια τη μείωση του δανεισμού σε νοικοκυριά και επιχειρήσεις κατά 1.7%, προστό που η Λαγκάρντ θεωρεί «διαχειρίσιμο», αποτελεί όμως ένα αδιαφοριστήριο αγκάθι για την περιβόλητη «ανάπτυξη».

Δεν γνωρίζουμε πώς σχολίασε το ακροατήριο τη συγκεκριμένη ομιλία που αποφάσισε πρόσφατα η συγκέκριμη αναφορά, όμως ακόμα

αφού χωρίς δάνεια από τις τράπεζες ποιος καπιταλιστής θα κουνήσει ρούπι από τη θέση που βρίσκεται σήμερα; Ή μήπως θα τολμήσει να μεγαλώσει την επιχειρήση του και να προσλάβει περισσότερο κόσμο, σε μία αγορά παγωμένη, που θα παγώσει ακόμα περισσότερο με την περαιτέρω μείωση των μισθών και την αύξηση της φορολογίας;

Το τρίτο εμπόδιο για την περιβόλητη ανάπτυξη είναι η αγορά καπιτοκίας που αποτελεί - όπως σημείωσε η Λαγκάρντ - πρόβλημα κυρίων των ΗΠΑ, που έχουν ακόμα δρόμο για να το ξεπεράσουν. Η ανάπτυξη, είπε, δεν έρχεται σε αντίθεση με την λιτότητα. Κι εδώ είναι το μόνο σημείο που έχει δίκιο. Με μισθούς Κίνας, να δείτε για πότε αυξάνονται τα κέρδη των καπιταλιστών και οι «δείκτες» των οικονομιών. Στα πλαίσια του καπιταλισμού ιδιαίτερα στη φάση της κρίσης του, δεν υπάρχει καμία άλλη δυνατότητα διαχείρισης κι όσοι το υπόσχονται αυτό είναι κοινοί απατεώνες. Γιατί σε τέτοιες περιόδους φουντώνει ο ανταγωνισμός των κεφαλαίων για την επικράτηση στις αγορές που ολοένα και στενεύουν λόγω της πτώσης της ζήτησης κι ο ανταγωνισμός αυτός προκαλεί μειώσεις μισθών κι εξάρθρωση εργασιακών σχέσεων. Για να το πούμε πιο απλά, όταν στην Κίνα οι εργάτες πληρώνονται με 200 δολάρια (140 ευρώ) το πολύ, τότε γιατί να μην κάνει το ίδιο το κεφαλαίο στις εξαρτημένες χώρες της Δύσης προκειμένου να βγάλει ακόμα περισσότερα κέρδη για να χτυπήσει τους εξ' Ανατολών ανταγωνιστές του; Για να υπάρξει διαφορετική διέξοδος θα πρέπει να είναι η ανεργία των νέων. Απολαύστε την:

«Όμως οι μεταρρυθμίσεις χρειάζονται χρόνο για να ξεκλειδωθεί η παραγωγικότητα κι ο χρόνος είναι που λείπει γ' αυτές τις χώρες. Ετοι, κατά κάποιον τρόπο, οι μισθοί θα πρέπει να προσαρμοστούν. Ορισμένες φορές αυτό αποτελεί κοινή λογική. Ενώ οι ελάχιστοι μισθοί εξυπηρετούν θεμελιώδεις κοινωνικούς σκοπούς, μπορούν να βγουν από τη σειρά τους ορισμένες φορές, πράγμα που βλάπτει τους νέους και ειδικά τους ανειδίκευτους. Για παράδειγμα, ο ελάχιστος μισθός στην Ελλάδα, είναι 50% υψηλότερος από την Πορτογαλία, 17% υψηλότερος από την Ισπανία και 5-7 φορές υψηλότερος από την Ρουμανίας και Βουλγαρίας». Δεν έφτασε, δηλαδή, το πετσόκομμα στο βασικό μισθό, που αποφάσισε πρόσφατα η συγκέκριμη αναφορά, γιατί έφεραν ότι όλα μπορεί ν' αλλάξουν προς το καλύτερο».

Σε σχέση με την Ελλάδα, το τρίτο παράδειγμα της Λαγκάρντ αφορούσε τις οδικές μεταφορές. «Επειδή οι οδικές μεταφορές στην Ελλάδα», είπε, «προστατεύονται για χρόνια, κόστιζε λιγότερο στην πραγματικότητα να εισάγεις μια ντομάτα από την Ολλανδία από το να την αγοράσεις από τον ελληνα αγρότη. Η Ελλάδα έχει ένα φανταστικό κλίμα για την καλλιέργεια ντομάτας. Αυτός ο τομέας πλέον απελευθερώνεται, οπότε τα πράγματα θ' αλλάξουν προς το καλύτερο».

Δεν γνωρίζουμε πώς σχολίασε το ακροατήριο τη συγκεκριμένη αναφορά, όμως ακόμα

και πρωτοετείς φοιτητές των Οικονομικών θα έπρεπε να την πάρουν με τις ντομάτες. Γιατί παραείναι χοντρό να υποστηρίζει κάποιος πως για την τιμή της ντομάτας ευθύνεται το κόστος των οδικών μεταφορών. Άλλωστε, επί δεκαετίες ο στόλος των ελληνικών φορτηγών τροφοδοτούσε την ευρωπαϊκή αγορά με ευπαθή προϊόντα όπως η ντομάτα, χωρίς κανές ποτέ να θέσει ζήτημα υψηλού κόστους μεταφοράς λόγω Ελλειψης ανταγωνισμού.

Τα αγροτικά προϊόντα που εισάγονται από την Ολλανδία δεν είναι ολλανδικής παραγωγής, αλλά παραγωγής χωρών του λεγόμενου τρίτου κόσμου. Η ΕΕ, με διαδοχικές αποφάσεις της, άνοιξε διάπλατα τις πύλες της στα προϊόντα αυτών των χωρών (το εμπόριο, φυσικά, διεξάγεται από μεγάλες ευρωπαϊκές επιχειρήσεις και η Ολλανδία αποτελεί το μεγαλύτερο «πλυντήριο» μολυσμένων προϊόντων), προγράφοντας την ευρωπαϊκή αγροτική παραγωγή. Οπως πολλές φορές έχει εξηγηθεί από τις στήλες της «Κ», αυτό το εμπορικό άνοιγμα έγινε στη παραγωγική της Ρουμανίας και της Βουλγαρίας, σύγκριση που μερικά χρόνια πριν ουδείς θα διανοούνταν να κάνει (ποιος ξεχνάει τα ιδεολογήματα της «πρωταρχικής σύγκλισης», που κυριαρχούσαν στα σχηματιζόταν η Ευρωζώνη;).

Τα αγροτικά προϊόντα που εισάγονται από την Ελλανδία δεν έχουν καμιά σχέση με το κρατικό χρέος. Η μείωση των μισθών δεν επιφέρει δημοσιονομικό όφελος. Αντίθετα, επιφέρει δημοσιονομικό κόστος, διότι πέφτει η κατανάλωση και επομένως μειώνονται οι φόροι που εισπράττει το κράτος. Από την άλλη, οι μεταρρυθμίσεις για τις οποίες κάνει λόγο η Λαγκάρντ, αποτούν μια μεταφυσική διάσταση, καθώς δεν λέει κάτι συγκεκριμένο ούτε αναλύει το δημοσιονομικό του όφελος. Τι μένει; Αυτό που παρουσιάζεται σαν συγκυριακό (αποτελέσμα της πίεσης του χρόνου), αλλά σκοπεύται να είναι μόνιμο: η «κινεζοποίηση» των μισθών και των εργασιακών σχέσεων.

Μπορεί αυτό να εξυπηρετήσει την οικονομική ανάκαμψη; Μόνο αν η ελληνική καπιταλιστική οικονομία γίνει εξαγωγική. Διότι στην εσωτερική αγορά η ίδια η «κινεζοποίηση» ρίχνει τη ζήτηση, επιφέρεις οδηγεί σε συρρίκνωση της παραγωγής. Μπορεί, όμως, ο ελληνικός καπιταλισμός με τη σημερινή του δομή να γίνει εξαγωγικός; Η απάντηση είναι προφανώς όχι. Επομένως, μια σχετική ανάπτυξη μπορεί να υπάρξει μόνο αν κάποια ευρωπαϊκά μονοπώλια χρησιμοποιήσουν την Ελλάδα σαν μια Κίνα στην καρδιά της Ευρωζώνης. Το μόνο ερώτημα είναι αν η ελληνική εργαστική τάξη θα αποδεχτεί την «κινεζοποίηση». Το γεγονός ότι μέχρι στιγμής η διαδικασία «πετρώνα» δεν καθηυγάζει τους καπιταλιστές, γιατί έφεραν ότι όλα μπορεί ν' αλλάξουν. Γ' αυτό μιλούν για κίνδυνο κοινωνικών εκρήξεων.

Μ' ΕΝΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ ΣΤΟΝ ΚΟΡΥΔΑΛΟ

Αγαπητά μου παιδιά

Πέρασε και η διαδικασία ρίψης τυπωμένων και προκαθορισμένων χαρτιών σε σχισμές, με τα γνωστά αποτελέσματα. Πάντως -σύμφωνα με διαδικτυακή ενημέρωση- η Χρυσή Αυγή «έσκισε» στα εκλογικά τμήματα 806 από 813 (ήταν μέσα στη ΓΑΔΑ όπου ψήφισαν ΜΑΤ και αστυνομικοί, ανεξάρτητα του τόπου που είναι δημότες. Γ' αυτό το «τμήματα» προσλαμβάνει τη διττή έννοια που δεν διακρίνεται στα υπόλοιπα). Σ' αυτά, οι «εγέρθουτου» φέρεται να πήραν από τους έντολους εργαζόμενους τεράποντα 20% (π.χ. στο 810 εκλογικό τμήμα πήραν 106 ψήφους επί 551 ψηφιστών!). Στα υπόλοιπα, κόπτηκαν τα δύο

KONTRA

Πίσω από τις λέξεις έρχεται ο Αλέξης και μέσα από τις κάλπες βγαίνουν αυταπάτες...

Είναι πολύ δύσκολο να προσπαθήσεις να βρεις αθλητικά θέματα στην επικαιρότητα, ενώ βρίσκεται σε εξελίξη η προσπάθεια του Αλέξη Τσίπρα να σχηματίσει «κυβέρνηση της αριστεράς», όμως η στήλη θα μαζεψει τις δυνάμεις της και θα προσπαθήσει να παράσχει στους αναγνώστες της έγκυρη και έγκαιρη πληροφόρηση.

Μπορεί σε πολιτικό επίπεδο να μην τελεσφόρησαν οι διεργασίες για το σχηματισμό κυβέρνησης, όμως δεν συμβαίνει το ίδιο στον Παναθηναϊκό. Ο Γιάννης Αλαφούζος, ως άλλος Τσίπρας, ανέτρεψε το δίπολο Τζίγγερ-Βγενόπουλος και οδηγεί τις γνήσιες λαϊκές παναθηναϊκές μάζες στο σχηματισμό ΠΑΕ λαϊκής βάσης. Ο κόσμος του Παναθηναϊκού καλείται να αναλάβει τις τύχες της ομάδας και να βάλει το χέρι στην τσέπη για να αποφευχθεί η χρεοκοπία. Ας δούμε, όμως, την πρόταση Αλαφούζου για να καταλάβουμε ότι όχι μόνο δεν μπορεί να λύσει το πρόβλημα του Παναθηναϊκού, αλλά αντίθετα, μετά από μια σχετικά μικρή περίοδο ηρεμίας, το πρόβλημα θα παρουσιαστεί με οικόμη μεγαλύτερη ένταση.

Το όλο project στηρίζεται σε μια παραδοχή, σύμφωνα με την οποία ένας σκληρός πυρήνας 40-50.000 πράσινων στοιαδών (από τους περίπου 1.700.000 στοιαδούς) είναι διατεθειμένος να βάλει το χέρι στην τσέπη και να διαθέσει 450-500 ευρώ ανά άτομο για την ομάδα του, με ανταποδοτικό τέλος ένα εισιτήριο διάρκειας. Με τον τρόπο αυτό, η ομάδα θα συγκεντρώνει κάθε χρόνο ένα ποσό γύρω στα 20.000.000 ευρώ, τα οποία θ' αποτελούν τη μοριά για τη λειτουργία της. Μέχρι σήμερα, ο Αλαφούζος έχει δεσμευτεί ότι έχει εξασφαλίσει μια κάβα 4.000.000 ευρώ, με την οποία η ομάδα θα καλύψει τις άμεσες υποχρεώσεις της και θα κοταφέρει να πάρει την αδειοδότηση για τη συμμετοχή της στις ευρωπαϊκές διοργανώσεις, και τίποτα περισσότερο. Κανένας δεν ξέρει αν οι σημερινοί μέτοχοι θα βάλουν το χέρι στην τσέπη, δεν υπάρχει συγκεκριμένο σχέδιο για την επόμενη χρονιά και κανένας δεν ξέρει πόσο ανταγωνιστική θα είναι η ομάδα και το

ΚΟΡΑΚΙ ΣΦΥΡΑ ΤΟ

μπάτζετ που θα έχει στη διάθεσή της η διοίκηση και ο προ-

πονητής για να δημιουργήσουν μια αξιόλογη ομάδα. Με απλά λόγια, ο Αλαφούζος εκμεταλλεύεται την διαμάχη Τζίγγερ-Βγενόπουλου και το διοικητικό οιδιέζοδο και πλασάρει τον εαυτό του στα μάτια των στοιαδών του Παναθηναϊκού σαν την μοναδική λύση, χωρίς όμως να δεσμεύεται για τίποτα. Η κεντρική ιδέα της πρότασής του είναι πως από το απόλυτο μηδέν που υπάρχει σήμερα είναι προτιμότερη η προσπάθειά του παρά το γεγονός ότι έχει πολλά κενά και ακόμη περισσότερα εάν.

Οπως καταλαβαίνετε, τηρούμενων των αναλογιών, η κατάσταση στην πράσινη ΠΑΕ θυμίζει ολίγον από το πολιτικό σκηνικό, όπως έχει διαμορφωθεί μετά την ψήφο του σφρου ελληνικού λαού. Μπροστά στα αντιλαϊκά μέτρα και την «επιδρομή» του μηνημονίου, ο Τσίπρας έριξε στην πιάτσα την πρόταση της «αριστερής κυβέρνησης», ενώ μπροστά στο διοικητικό χάος και την προοπτική αποβολής της πράσινης ΠΑΕ από τις ευρωπαϊκές διοργανώσεις ο Αλαφούζος έριξε στην αθλητική πιάτσα την πρόταση του Παναθηναϊκού Σωματείου. Με απλά ελληνικά, αυταπάτες και φρούνες ελπίδες για να τοιμπήσουν τα κορόδια και να κάνουν το προσωπικό τους παιχνίδι οι πολιτικοί ή αθλητικοί παράγοντες.

Έχουμε γράψει αρκετές φορές στο παρελθόν, ότι στον επαγγελματικό αθλητισμό η δημιουργία ομάδων που θα στηρίζονται αποκλειστικά και μόνο στις εισφορές των στοιαδών τους είναι μια ουτοπία. Τα έξοδα μιας ΠΑΕ και μάλιστα του επιπτέδου του Παναθηναϊκού που πρέπει να κάνει πρωταθλητισμό είναι τεράστια και πολύ δύσκολα μπορούν να καλυφθούν από τις συνδρομές των μικρομετόχων ή τα εισιτήρια διαφρεάτης. Η ιστορία έχει δικαιώσει αυτή την άποψη και το δεδομένα δε δείχνουν ότι ο Παναθηναϊκός θ' αποτελέσει εξαίρεση. Δεν μπορούμε να γνωρίζουμε τις προθέσεις του Αλαφούζου για τη σωτηρία της ΠΑΕ Παναθηναϊκός, όμως θεωρητικά όλοι είναι ευχαριστημένοι. Οι πράσινοι γιατί θα αποκτήσουν γήπεδο και μάλιστα χωρίς να χρειαστεί ν' αναλάβουν το ρίσκο της χρηματοδότησή του, ο Βωβός γιατί θα πάρει μια μεγάλη δουλειά που θα ισοφαρίσει σε κάποιο βαθμό τη χασούρα από τη μη

πουλου που έχει σκοπό να στριμώξει τον Τζίγγερ, ούτε αν λειτουργεί για καθαρά δικούς τους σκοπούς και θελει να εκμεταλλευτεί τη σημερινή κατάσταση για ν' αποκτήσει,

χωρίς καμία δέσμευση και υπό την ευλογία των στοιαδών, την ομάδα. Αυτό που γνωρίζουμε είναι ότι το όλο εγχέρημα έχει σαν στόχο να δώσει φεύτικες υποσχέσεις στους πράσινους στοπάρευσε πολύ σύντομα. Για το λόγο αυτό, ο κόσμος του Παναθηναϊκού θα πρέπει να παραμείνει αμέτοχος και να μην «επενδύσει» στον Αλαφούζο και τα επιχειρηματικά του παιχνίδια.

Κος Πάπιας
papias@eksegersi.gr

ΥΓ1: Σε προηγούμενο φύλλο, με αφορμή την προσπάθεια του Δήμου Αθηναίων να εκδοθεί προεδρικό διάταγμα για την άμεση κατεδάφιση του γηπέδου της Λεωφόρου, προκειμένου να προχωρήσει το project της «Διπλής Ανάπτυξης», είχαμε τονίσει ότι το όλο σκηνικό ήταν μια πίεση από την πλευρά του Καμίνη για να οδηγήσει τους πράσινους σε διαπραγματεύσεις. Σύμφωνα με τα νέα δεδομένα, ο Δήμος Αθηναίων είναι αποφασισμένος να προχωρήσει με δική του ευθύνη στην κατασκευή γηπέδου στο Βοτανικό, το οποίο στη συνέχεια θα παραχωρηθεί στους πράσινους σε ανταλλαγή με το γήπεδο στη Λεωφόρο Αλεξάνδρας. Σύμφωνα με δημοσιεύματα, έχουν ξεκινήσει οι προπαρασκευαστικές ενέργειες για να προχωρήσει η αναγκαία νομοθετική διαδικασία και υπάρχει συμφωνία ανάμεσα στο Δήμο Αθηναίων και τον Βωβό, ώστε η τεχνική εταιρία του να αναλάβει την κατασκευή του γηπέδου στο Βοτανικό και τα έργα της «Διπλής Ανάπτυξης». Δεν γνωρίζουμε αν θα ευδοθεί αυτή η προσπάθεια του Καμίνη (ο οποίος είναι ένας απ' αυτούς που στηρίζουν την προσπάθεια του Αλαφούζου για τη σωτηρία της ΠΑΕ Παναθηναϊκός), όμως θεωρητικά όλοι είναι ευχαριστημένοι. Οι πράσινοι γιατί θα αποκτήσουν γήπεδο και μάλιστα χωρίς να χρειαστεί ν' αναλάβουν το ρίσκο της χρηματοδότησή του, ο Βωβός γιατί θα πάρει μια μεγάλη δουλειά που θα ισοφαρίσει σε κάποιο βαθμό τη χασούρα από τη μη

ανέγερση του εμπορικού κέντρου στο Βοτανικό και ο Δήμος Αθηναίων γιατί θα έχει κλείσει το θέμα της «Διπλής Ανάπτυξης» και θα μπορεί ο Καμίνης να επιδείξει έργο. Βέβαιως, θα υπάρχει και ένας μεγάλος χαμένος στην όλη υπόθεση και αυτός είναι ο ελληνικός λαός που θ' αναλάβει το κόστος, αν η αυτοχρηματοδότηση του project δεν έχει αύτο αποτέλεσμα.

ΥΓ2: Ο μύθος που κατάφεραν να δημιουργήσουν ο Μιχαλολιάκος και η παρέα του, ότι είναι μια δυναμική ομάδα που θα δώσει λύση στην δύσκολη καθημερινότητα του κέντρου της Αθήνας, σε συνδυασμό με την ανάδειξη του μεταναστευτικού σαν ένα από τα βασικά θέματα της προεκλογικής περιόδου, είχε σαν αποτέλεσμα οι φασίστες της Χρυσής Αυγής να συγκεντρώσουν ένα πολύ μεγάλο εκλογικό ποσοστό και να μπουν στη βουλή. Είναι σίγουρο ότι η μεγάλη πλειοψηφία αυτών που τους ψήφισαν ήξεραν ελάχιστα για τη πραγματικό πρόσωπο της ναζιστικής συμμορίας, όμως «μετά την απομάκρυνση από το ταμείο ουδέν λάθος αναγνωρίζεται». Την επαύριο των εκλογών, σε δημόσιες υπηρεσίες, πρακτορεία, καφενεία, ένα μεγάλο μέρος της πολιτικής συζήτησης είχε σαν αντικείμενο το πραγματικό, αποκρουστικό τους πρόσωπο και πολλοί ήταν αυτοί που δήλωναν ότι δεν θα τους ξαναψηφίσουν, αν γίνουν και πάλι εκλογές. Δεν έρουμε αν πραγματικά θ' αλλάξουν την εκλογική τους προτίμηση, όμως δεν είναι τυχαίο ότι ο Μιχαλολιάκος και η παρέα του δεν επεδίωξαν να βγουν στο φως της δημοσιότητας και δεν επεδίωξαν να πιέσουν για εκπροσώπησή τους στις προεκλογικές συζήτησες. Η σύρραγος, ο προσδιορισμός μας σε σχέση με τις έννοιες πατριδικα, και οικογένεια δυσχεραίνεται συνεχώς. Και βέβαια, όλα αυτά έχουν ένα ιδιαίτερο βάρος όταν μιλάμε για την Κύπρο και την ιστορία της, με τα τραύματά της που είναι τόσο πρόσφατα ώστε αναπτόφευκτα βαράνουν στις συνειδήσεις των Κυπρίων.

Χαρακτηριστική είναι μια σκηνή στην οποία ο Αντύ καλείται από τον αδερφό του να διαλέξει ταυτότητα: Ελληνοκύπριος, Τουρκοκύπριος, Κύπριος γεννημένος στην Αγγλία, Κύπριος που μετανάστευσε στην Αγγλία, Κύπριος χριστιανός κ.λπ. Ειδικά σήμερα, με τις συνθήκες που επικρατούν, όπου σε πάρα πολλές χώρες άνθρωποι αναγκάζονται να μεταναστεύσουν προκειμένου να επιβιώσουν αυτοί και οι οικογένειές τους ή διώκονται για θρησκευτικός ή πολιτικού λόγους, όπου έχουμε γίνει πια «πολίτες του κόσμου», ο προσδιορισμός μας σε σχέση με τις έννοιες πατριδικα, και οικογένεια δυσχεραίνεται συνεχώς. Και βέβαια, όλα αυτά έχουν ένα ιδιαίτερο βάρος όταν μιλάμε για την Κύπρο και την ιστορία της, με τα τραύματά της που είναι τόσο πρόσφατα ώστε αναπτόφευκτα βαράνουν στις συνειδήσεις των Κυπρίων.

DIXI ET SAUVAVI ANIMAM MEAM

Πατάτες απάτες αυταπάτες

**Φόβος και ανάθεση και κάργα αυταπάτη, μας έχουν από κάτω
και μας τραβούν το μάτι**

**Λοιπόν, και πάλιν εκλογές, και πάλι κάποια ψήφος και η
φανφάρα πλιο κρατεί με ήφος και με ύθος**

**Δεν έχουμε κυβέρνηση, μα κάθε είδους μέτρα, έλα λαέ στο δρόμο
σου και πιάσε καμιά πέτρα**

◆ «Είναι επίσης χαρακτηριστικό ότι ο ίδιος ο Φρόιντ, μιλώντας στα τελευταία του έργα για την αποτελεσματικότητα της ψυχανάλυσης, ομολόγησε ότι όταν αυτή συγκριθεί με άλλες μεθόδους δεν είναι παρά μια πρήμα ήτερη πάρες. Το γεγονός είναι ότι και μετά τον ερχομό της ψυχανάλυσης, τα μέσα επέμβασης στην ψυχιατρική παραμένουν τόσο ανεπαρκή όσο ήταν και πριν. Το πρόβλημα που τίθεται σε αυτό το πεδίο ξεπερνάει πιθανώς τα πλαίσια τόσο των ψυχολογικών και φυσιολογικών μεθόδων θεραπευτικής όταν τις πάρει κανείς ξεχωριστά, όσο και των μεθόδων που αρκούνται να τις συνδυάσουν χωρίς να παίρνουν υπόψιν τις αντικειμενικές ιστορικές συνθήκες μέσα στις οποίες αναπτύσσεται ο ψυχοπαθής σαν κοινωνικό φαινόμενο και την ανάγκη επέμβασης στις ίδιες τις συνθήκες». (Ζωρζ Πόλιτζερ – «Το τέλος της ψυχανάλυσης» – Επιθεώρηση Τέχνης, Πρωτοχρονιά 1956). ◆ Να, λοιπόν που ο ποικιλώνυμος οπορτουνισμός φαντασιώνται –ακόμα μια φο-

ρά– αριστερές στροφές και κυβερνήσεις... (με λαϊκή δεξιά και... μογκική ψήφο). ◆ Αν κοιτάξει κανείς την Ιντερνάσιοναλ Χέραλντ Τρίμπιουν της 24-4-2012 (περί Ευρώπης ο λόγος) και τις εκτιμήσεις του Π. Παπακωνσταντίνου στην Καθημερινή και στο Μάρτιο. Τι ζιαρ θα διακρίνει μια πραγματική κοινότητα θέσεων... ◆ Και που το πήρε το πουστό, τι το 'κανε, κοινώς που το βαλε... ◆ Φυσικά πρέπει να συμπεριλαβούμε και τον Περισσό σ' αυτούς που έδωσαν αέρα στα πανιά της Χρυσαύγουλης μπάζοντάς την καταρχήν σε μια απεργία (τέλος πάντων, έχουμε τις σοβαρές επιφυλάξεις μας για τον χαρακτηρισμό). ◆ Τις παπαριές του Νόρμαν Φίνκελστιν κατακεραυνώνει ο Γκίλαντ Ατζμοντ (βλέπε στο σάιτ του) με τίτλο «Λέει την αλήθεια ο Φίνκελστιν;» (ουδείς άσφαλτος που λέγε και η λαϊκή αηδός, από το αιδίο). ◆ «Οσο αφορά εμένα, είμαι απλά και μόνο μαθητής του Λένιν και σκοπός της ζωής

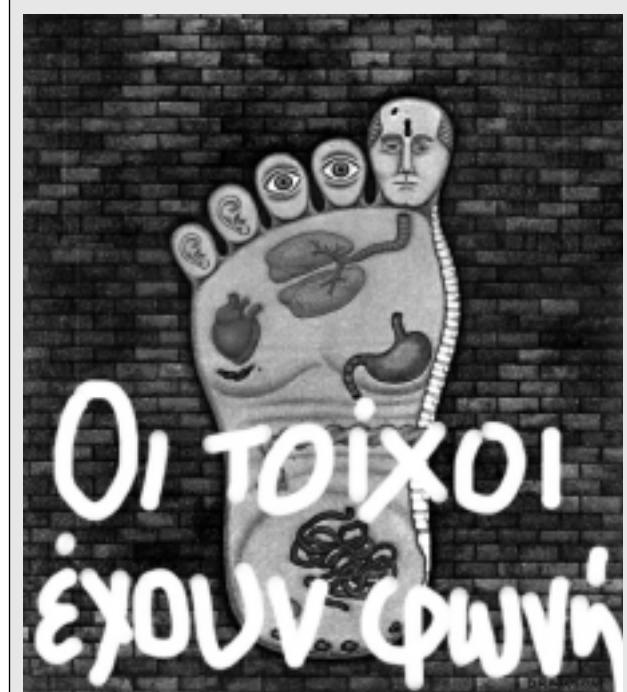
μου είναι να γίνω άνιος μαθητής του... Ο μαρξισμός δεν αρνείται το ρόλο που έπαιξαν εξαιρετικές προσωπικότητες ότι την ιστορία την φτιάχνουν οι άνθρωποι. Η αναγνώριση όμως της αξίας των προσωπικοτήτων δεν υπερβαίνει το γεγονός ότι μπόρεσαν σωστά να αντιληφθούν τις συγκεκριμένες καταστάσεις και πώς να τις αλλάξουν. Εάν δεν αντιληφθούν τις δεδομένες συνθήκες και προσπαθήσουν να τις αλλάξουν με βάση τη φαντασία τους, θα βρεθούν στη θέση του Δον Κιχώτη... Τα άτομα δεν αποφασίζουν. Οι αποφάσεις των απόμονών είναι πάντα ή σχεδόν πάντα μονόπλευρες... Σε κάθε συλλογικότητα υπάρχουν άνθρωποι των οποίων η γνώμη πρέπει να λαμβάνεται υπόψη... Από την εμπειρία τριών επαναστάσεων στις εκατό αποφάσεις που πάρουν άτομα χωρίς να δοκιμαστούν και να διορθωθούν συλλογικά, περίπου το 90% είναι μονόπλευρες... Ποτέ και υπό οιεσδήποτε συνθήκες δεν πρέπει οι εργάτες μας να ανεχούν η εξουσία να είναι στα χέρια

ενός ατόμου. Σ' εμάς οι πρωσαπικότητες με τη μεγαλύτερη εγκυρότητα περιορίζονται σε κάτι ανύπαρκτο, όταν δε χαίρουν πλέον της εμπιστοσύνης των εργατικών μαζών». (Στάλιν, Εργα, τόμος 13, Μόσχα 1955, «Γράμμα στο σύντροφο Σατουνόφσκι»).

◆ «Αυτή η ρίμα δεν ήταν/ απαραίτητη, ούτε για του ρυθμού την αρμονία ούτε για την οικονομία του πόνου. Είναι περίσσεια, ανώφελη, ούτως μια μύγα πάνω στο τραπέζι». Μαχμούντ Νταρουσί, «Λαμ τακάν χάδα αλ καφίω» από την «Κατάσταση Πολιορκίας/ Χάλα Χατάρ».

◆ «Η ανώνυμος εταιρία είναι ένα είδος δημοκρατίας όπου πολίται είναι οι αποκτήσαντες πολιτικά δικαιώματα διά μιας χρηματικής καταβολής ή παρεμφερούς προς ταύτην. Οι μέτοχοι, δηλαδή οι πολίτες της δημοκρατίας αυτής έχουν μόνοι το δικαίωμα να καθορίσουν την τύχη των». Κόππερ Ρόγιερ – στο βιβλίο της Αλίκης Βαζεζβάνογλου «Οι Ελληνες κεφαλοιασιούχοι 1900-1940, κοινωνική και οικονομική προσέγγιση».

Βασήλης

◆ Σου κλέβουν τη ζωή και πας και τους ψηφίζεις, κι ωστέρα απ' τον καναπέ σου κάθεσαι και τους βρίζεις (ανυπόγραφο σύνθημα με σπρέι)

Πριν τις εκλογές γράφτηκε το σύνθημα. Με την ουσία αυτών που γράφει δεν μπορούμε να διαφωνήσουμε. Αμάν, όμως, μ' αυτόν τον διδακτισμό, με το κούνημα του δοχτύλου, μ' αυτή την ελιτίστικη στάση των «λίγων», των «ψαφημένων», των «αγωνιστών» απέναντι στους «υποταγμένους», τους «αραχτούς» κ.λπ. κ.λπ. Οι κοινωνικές διεργασίες είναι πολύ πιο σύνθετες απ' όσο δείχνουν διάφορα τέτοια δίπολα. Για να μπορέσεις να παρέμβεις, πρέπει να τις κατανοήσεις. Κανένας ποτέ δεν κέρδισε στην παρέμβασή του κουνώντας το δόχτυλο και επιτιμώντας. Εκτός αν αυτοί που γράφουν τέτοιου ύφους συνθήματα δεν ενδιαφέρονται να κάνουν κοινωνική παρέμβαση, αλλά απλά να βγάλουν το όχτι τους.

◆ Η ιστορία γράφεται στα ξηλωμένα πεζοδρόμια. Εσύ τι λες; (σύνθημα με μαύρο σπρέι και υπογραφή αστέρι)

Ιδιαίς λογικής και αυτό το σύνθημα, αν και χωρίς την προκλητικότητα και τον διδακτισμό του προηγούμενου. Δεν ξέρουμε για τον άγνωστο συνθηματογράφο, όμως πολλοί που έχουν την ίδια αντίληψη το περιστό καλοκαίρι βρίσκονται στο Σύνταγμα και υποκλίνονται στην καθυστέρηση των «αγωνιστικών», χωρίς να καταλαβαίνουν ότι μ' αυτούς τους όρους αυτό το κίνημα βάδιζε ολοταχώς στην ήττα, την απογοήτευση και τη μετατροπή του σε εκλογική πρώτη ύλη για τον «αντιμημονιακό» χυλό. Πολλοί έφραγαν, επίσης, τη χλαπάτσα της απεργίας στην Ελληνική Χαλυβουργία, χωρίς να καταλαβαίνουν ότι ο Περισσός την πήγαινε στη διάλυση και την ήττα. Οταν υποκλίνεσαι σε ό, τι απλώς κινείται, χωρίς να το αναλύεις, να το κρίνεις, να παρεμβαίνεις ο' αυτό, γίνεσαι ουρά της αστικής πολιτικής, παρά τη θέλησή σου. Και μετά, επανέρχεσαι σε αγωνιστικές εκκλήσεις που καταλήγουν σε αυτά που δε θέλουν ν' ακούσουν.

◆ Το κοινοβουλευτικό πραξικόπημα ανατρέπεται με επανάσταση (σύνθημα με σπρέι σε ρολά καταστήματος και υπογραφή αστέρι)

Δεν ξέρουμε για ποιο κοινοβουλευτικό πραξικόπημα ήθελε να μιλήσει ο συνθηματογράφος. Για να ακριβολογούμε, δεν υπήρξε κανένα κοινοβουλευτικό πραξικόπημα, μολονότι ο όρος χρησιμοποιείται ευρέως και εντός του κοινοβούλιου. Κοινοβουλευτικές πλειοψηφίες έχουν ψηφίσει τα πάντα. Μάλιστα, το Μηνημόνιο-2 ψηφίστηκε από μια μεγάλη κοινοβουλευτική πλειοψηφία. Κατά συνέπεια, η αντίθεση την οποία δημιουργεί το σύνθημα είναι λάθος. Το αστικό καθεστώς ανατρέπεται με επανάσταση. Τα κοινοβουλευτικά πραξικόπηματα μπορούν κάλλιστα ν' αποτραπούν με επαναφορά στην αστική κοινοβουλευτική ομαλότητα.

◆ STOP GAP (ανυπόγραφο σύνθημα με σπρέι σε ρολά μαγιζιού στην Ιπποκράτους)

Κλειστό το μαγαζί, μόνιμα κατεβασμένα τα ρολά, έμεινε το σύνθημα να μας θυμίζει μια εποχή. Τότε που η πολιτική ταυτίζόταν μ' ένα κόμμα και με τον ηγέτη του και όχι με την τάξη που κυβερνά και με το διεθνές χρηματιστικό κεφαλόαι. Ο ΓΑΠ αποτελεί εδώ και μήνες παρελθόν, όμως η πολιτική παραμένει η ίδια για να μας θυμίζει τι τελικά σημαίνει πολιτική και πώς καθορίζεται.

Πολιτικές καντρίλιες

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 3 σθοί. Αυτοί επιμένουν. Τους λέμε να μη συρρικνωθεί και άλλο το κοινωνικό κράτος, αυτοί επιμένουν. Τους λέμε να μην περικοπούν οι συντάξεις. Αυτοί επιμένουν. Δηλαδή, ότι έγινε μέχρι τώρα, πάτει τελείωσε. Να μη γίνουν άλλα είναι ο στόχος του ΣΥΡΙΖΑ. Ομως, όχι μόνο ο Στρατούλης, αλλά και ο Τσίπρας στην ομιλία που έκανε στους εκλεγέντες βουλευτές, επανήλθε στα λόγια του μπαλκονιού, που θυμίζουν το προεκλογικό «λεφτά υπάρχουν», με το οποίο κέρδισε τις εκλογές του 2009 ο Παπανδρέου.

Και τι να πούμε για την περιβόητη επιστολή προς τους ηγέτες της Ευρωπαϊκής, η οποία επί δύο μέρες «στάλθηκε», «στελνόταν», «θα σταλεί». Αυτή ήταν το αποκορύφωμα

χουσασ απρατηγικής, δεδομένου ότι δεν απειλεί μόνο την κοινωνική συνοχή και τη σταθερότητα στην Ελλάδα, αλλά αποτελεί και πηγή αστάθειας για την ίδια την Ευρωπαϊκή Ένωση και την Ευρωζώνη. Το κοινό μέλλον των ευρωπαϊκών λαών βρίσκεται υπό την απειλή αυτών των καταστροφικών επιλογών. Είναι βαθιά η πίστη μας ότι το πρόβλημα της κρίσης είναι ευρωπαϊκό, και άρα σε ευρωπαϊκό επίπεδο πρέπει να βρεθεί η λύση.

Τέρμα η καταγγελιολογία και οι λεονταρισμοί. Υπογράφονταις «

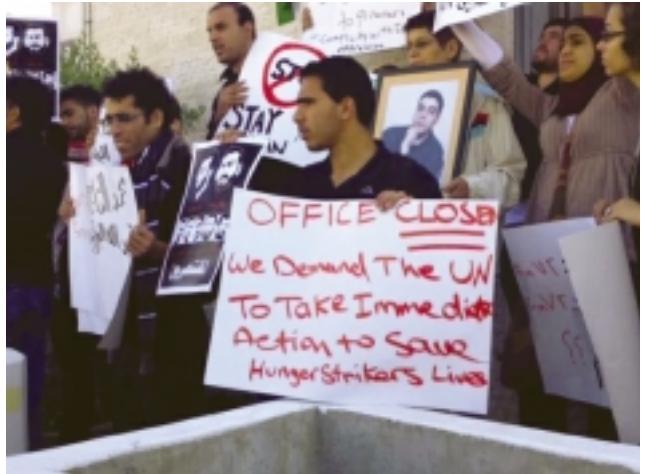
9 MAH 1945

Τότε που η κόκκινη σημαία με το αφυροδρέπανο, η σημαία της πρώτης προλεταριακής δημοκρατίας στην Ιστορία, η σημαία του Κόκκινου Στρατού των εργατών και των αγροτών, η σημαία που συνήγειρε και συστέιρωνε εκατοντάδες εκατομμύρια κομμουνιστές και αντιφασίστες σε όλο τον κόσμο, καρφώνταν στο Ράχησταγκ, στην καρδιά του ναζιστικού τέρατος που ξεψυχούσε.

67 χρόνια από τότε, οι απόγονοι του ναζισμού βγαίνουν από τις τρύπες τους και καταλαμβάνουν θέσεις στο ελληνικό αστικό κοινοβούλιο.

*Σημάδι των καιρών, που
πρέπει να εξαλείψουμε...*

Την περασμένη Δευτέρα, το ανώτατο αρμόδιο δικαστήριο του Ισραήλ απέρριψε τις προσφυγές των δύο απεργών πείνας Ταέλ Χαλάχλεχ και Μπιλάλ Ντιάμ, που βρίσκονταν ήδη στην 70η ημέρα απεργίας πείνας, προκειμένου να αρθεί η διοικητική τους κράτηση. Και οι δύο απεργοί πτείνας κρατούνται όμηροι των σιωνιστικών αρχών, σε καθεστώς διοικητικής κράτησης, χωρίς να τους έχει απαγγελθεί καμία κατηγορία. Ο Ταέλ Χαλάχλεχ βρίσκεται

αλλά για το μαζικό κίνημα των απεργών πείνας της αξιοπρέπειας, που ξεκίνησε στις 17 Απριλίου και πλέον αριθμεί σταθερά πάνω από 2.000 πολαιοστίνιους κρατούμενους για τέταρτη συνεχόμενη βδομάδα. Στα αιτήματά τους απαιτούν την άρση του καθεστώτος της απομόνωσης, της διοικητικής κράτησης χωρίς απαγγελία κατηγοριών, ζητούν ανθρωπινότερες συνθήκες διαβίωσης και την επαναφορά των επισκεπτηρίων που ο «νόμος Σαλίτ»

Οι σιωνιστές καταδικάζουν τους απεργούς πείνας σε Θάνατο

περίπου 2 χρόνια σε αυτό το καθεστώς ομηρίας, που έχει επιβάλει το σιωνιστικό καθεστώς σε πάνω από 300 Παλαιοστίνιους που βρίσκονται αυτή τη στιγμή στα κάτεργά του. Οι ισραηλινοί δίκαστες αποφάσισαν ρητά ότι η συνέχιση της διοικητικής κράτησης είναι άσχετη με την κατάσταση της υγείας των δύο απεργών πείνας.

Ο δικηγόρος των απεργών πείνας Τζαμίλ Κατίμπ δήλωσε ότι οι δικαστές προέβησαν σε αυτή την απόφαση, επειδή θεωρούν ότι οι δυο απεργοί, οι σιωνιστές απαγορεύουν το επισκεπτήριο στους συγγενείς του Ντιάμ, ενώ αυτός βρίσκεται πλέον πολύ κοντά στο θάνατο.

γοί πείνας αποτελούν κίνδυνο για την ασφάλεια του Ισραήλ, σύμφωνα με αναφορές των ιστορικών δυνάμεων ασφαλείας. Ο Κατίπτ τόνισε ότι εξαντλήθηκαν πλέον όλα τα νομικά μέσα, προκειμένου να αρθεί η κράτηση των δύο

ρό ράπτισμα στο «πολιτισμένο» προφίλ του αποκικρατικού καθεστώτος, που με πολύ χρήμα φιλοτεχνεί το Ισραήλ, επιδιώκοντας να εξωραΐσει τη βαρβαρότητα της κατοχής. Αυτή τη φορά οι σιωνιστές δεν διστάζουν να φτάσουν στα άκρα τη σύγκρουση με τους κρατούμενους απεργούς πείνας, έχοντας εξασφαλίσει βέβαια την αγαστή συνεργασία των διεθνών τους εταίρων και των διεθνών ΜΜΕ που στην καλύτερη περίπτωση καλούν το Ισραήλ να μην «παραφέρεται».

Οι μέρες που μεσολαβούν από τη στιγμή που γράφεται αυτό το σημείωμα (Πέμπτη) μέχρι το Σάββατο που κυκλοφορεί η «Κ» ίσως είναι καθοριστικές, όχι μόνο για τη ζωή των Χαλάνδρεων και Ντιάμ,

στερεί από την πλειοψηφία των κρατουμενών. Την Τετάρτη το πρωί, παλαιοτίνοι διαδηλωτές (ανάμεσά τους αρκετοί συγγενείς κρατουμενών) περικύλωσαν τα γραφεία του ΟΗΕ στη Ραμάλα, απαιτώντας από τον ΟΗΕ ν' αρχίσει ν' ασχολείται επιτέλους με το θέμα των κρατουμενών απεργών πείνας και να καταγγείλει το Ισραήλ, αλλιώς να φύγει από τη Δυτική Οχθή. Το γραφείο Τύπου του Μπαν Κι Μουν αναγκάστηκε την ίδια μέρα να βγάλει μια χλιαρή ανακοίνωση ότι ο γ.γ. του ΟΗΕ παρακολουθεί το θέμα με ενδιαφέρον, και... ιδιαίτερα για τους απεργούς

Αντικαπιταλιστικό μέτωπο με τον ΣΥΡΙΖΑ της Ευρωζώνης, με τον Περισσό του «δε θα σπάσει ούτε ένα τζάμι» και με ό,τι έχει περισσότερεψει στον περίγυρο του Αλαβάνου. Αυτό είναι που έχει ανάγκη το λαϊκό κίνημα και η εποχή μας;

Κάθε πολιτική δύναμη κρίνεται από τις προγραμματικές της θέσεις, από τη στρατηγική και την τακτική της. Η επαναστατική φλυαρία αποτελεί ίδιον των οπορτουνιστικών μορφωμάτων. Αυτή η φλυαρία, όμως, εξατμίζεται όταν φτάνει η ώρα της διατύπωσης «άμεσων προγραμματικών θέσεων» και εξαφανίζεται όταν η τακτική υπαγορεύει άμεση δράση. Δεν έρουμε αν το φλερτ με τον ΣΥΡΙΖΑ θα οδηγήσει σε κοινή κάθοδο ή «ψήφο ανοχής» στις επόμενες εκλογές (αυτή τη στιγμή δε φαίνεται κάτι τέτοιο), έρουμε όμως πως αυτά τα φλερτ δεν έκινούν ποτέ τυχαία.

ΒΛΟΜΑΛΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΘΗΝΑ: ΑΓΑΘΟΥΠόΛΕΩΣ 65-Τ, Κ. 112 25, ΤΗΛ. 8675243, FAX 8663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Μπακατσέλου 1 και Εγνατία, ΤΗΛ-FAX 221898

<http://www.eksegersi.gr>, e-mail: kontra@eksegersi.gr

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ιδιοκτήτης-Εκδότης-Διεγεύνης: ΠΕΤΡΟΣ ΓΙΩΤΗΣ

KONTPA